

Sygn. akt II AKa 72/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2012r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Krystyna Mielczarek

Sędziowie: SSA Izabela Dercz (spr.)

SSA Maria Wiatr

Protokolant: sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale K. Z. (1), Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi,

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012r

sprawy:

A. M. oskarżonego z:

art. 258 § 3 kk,

art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii,

art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii,

G. A. oskarżonego z:

art. 258 § 1 kk,

art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

K. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 53 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 kk i art. 12 kk, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29

lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 276 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

M. M. (1) (obecnie J.) oskarżonej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 258 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

Ł. P. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk,

K. K. (1) oskarżonej z art. 258 § 1 kk i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk,

T. R. oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

A. T. oskarżonej z art. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii,

J. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 53 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk, art. 276 kk,

Z. M. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 53 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych A. M., G. A., K. M. (1), Ł. P., K. K. (1), T. R., A. T., J. P. (1), Z. G. oraz prokuratora w odniesieniu do oskarżonych A. M., M. M. (1), Ł. P., K. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 czerwca 2011r w sprawie sygn. akt IV K 32/09

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt. 1 kpk, art. 439 § 1 pkt. 8 kpk, art. 440 kpk, art. 636 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk,

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) rozwiązuje kary łączne grzywny wymierzone oskarżonemu G. A. w punkcie 49c i Ł. P. w punkcie 49f,

b) uchyla rozstrzygnięcia o orzeczeniu kar grzywnien w stosunku do oskarżonych G. A. i Ł. P. zawarte w punktach 14 i 30,

c) rozwiązuje kary łączne grzywny i pozbawienia wolności wymierzone K. K. (1) w punkcie 49g,

d) z opisu czynu przypisanego oskarżonej K. K. (1) w punkcie 33 eliminuje okres udzielania środków odurzających w postaci marihuany od dnia 11 kwietnia 2007r do dnia 3 czerwca 2007r oraz ilość udzielonych środków odurzających zmniejsza o 5 gramów, a wymierzone kary obniża: pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat, grzywny do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

e) uchyla rozstrzygnięcie o wymierzeniu oskarżonej K. K. (1) kary grzywny zawarte w punkcie 34,

f) na podstawie art. 85 i 86 § 2 kk wymierza oskarżonej K. K. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, uznając apelacje obrońców oskarżonych A. M., K. M. (1), T. R., A. T., J. P. (1) i Z. M. oraz prokuratora za oczywiście bezzasadne;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. M. G. (1), A. L., A. J., J. P. (2), M. C., M. S., A. D. (1), H. K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem obrony z urzędu oskarżonych A. M., G. A., M. M. (1) (obecnie J.), Ł. P., K. K. (1), Z. M., T. R. i A. T. w postępowaniu odwoławczym;
4. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze związanymi z wniesieniem apelacji przez prokuratora obciąża Skarb Państwa;
5. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt II AKa 72/12

Uzasadnienie.

A. M. oskarżony został o to, że:

I w okresie od początku kwietnia 2006r. do 26 kwietnia 2007 r. w Ł. i na terenie innych miejscowości P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 – kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw opisanych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” polegających w szczególności na wprowadzaniu do obrotu oraz udzielaniu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, marihuany oraz tabletek ekstazy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk,

II w okresie od początku kwietnia 2006 r. do 26 kwietnia 2007 r. w Ł. oraz w innych miejscowościach na terenie Polski, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I postanowienia – którą kierował – popełnił ponownie umyślne przestępstwo podobne w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział we wprowadzaniu oraz wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających, substancji psychotropowych oraz tabletek ekstazy w postaci : co najmniej 50.383 gram siarczanu amfetaminy, 74.240 gram marihuany oraz 6000 sztuk pigułek i 5 gram heroiny oraz usiłował powyższym okresie wprowadzić do obrotu 2.500 sztuk tabletek ekstazy, a w dniu 26 kwietnia 2007 r. usiłował wprowadzić do obrotu 49,03 grama siarczanu amfetaminy i 77,55 grama ziela konopii innego niż włókniste – lecz zamierzonego celu nie uzyskał z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji oraz w okresie od kwietnia 2006 r. do 25 kwietnia 2007 r. udzielił G. A. : co najmniej 1520 gram siarczanu amfetaminy, a w okresie od października 2006 r. do 10 kwietnia 2007 r. A. K. co najmniej 4000 gram amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

III w okresie od stycznia 2005 r. do 25 kwietnia 2007 r. w Ł. – posiadał w czynie ciągłym – wbrew przepisom ustawy znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 7500 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

IV w okresie od 02 sierpnia 2004 r. do kwietnia 2006 r. w Ł., będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w przeciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy, działając w czynie ciągłym, popełnił ponownie umyślne przestępstwo podobne w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych oraz środków odurzających w postaci : co najmniej 8438 gram siarczanu amfetaminy, co najmniej 8300 gram marihuany oraz co najmniej 2250 sztuk tabletek ekstazy, a nadto w okresie od 02 sierpnia 2004 r. do września 2004 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił małoletniemu P. nie mniej niż 50 gram siarczanu amfetaminy – przy czym z powyższego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz w dniu 31 marca 2006 r. w Ł. usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych – 247,373 grama siarczanu amfetaminy, 12,813 grama substancji zawierającej tetrahydrokannabinol – substancji charakterystycznej dla konopii oraz 21 sztuk tabletek zawierających

MDMA, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

V w okresie czasu od października 2005 r. do kwietnia 2006 r. w Ł. udzielił A. K. znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci 100 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii”,

VI w okresie od 25 lipca 1996 r. do 30 września 1997 r. w B. na terenie Zakładu Karnego B. – F., działając w czynie ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z A. K. brał udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 200 gram siarczanu amfetaminy oraz 40 sztuk tabletek ekstazy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

G. A. oskarżony został o to, że:

XXII w okresie od początku kwietnia 2006 roku do 26 kwietnia 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 – brał udział w zorganizowanych grupach przestępczych mających na celu popełnianie przestępstw opisanych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” polegających w szczególności na wprowadzaniu do obrotu oraz udzielaniu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, marihuany oraz tabletek ekstazy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XXIII w okresie od początku kwietnia 2006 r. do 26 kwietnia 2007 r. w Ł., będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie dwudziestym drugim aktu oskarżenia, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 ponownie popełnił przestępstwo podobne w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział we wprowadzaniu oraz wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających, substancji psychotropowych oraz tabletek ekstazy w postaci : co najmniej 27.000 gram siarczanu amfetaminy, 26.800 gram marihuany oraz 2000 sztuk tabletek oraz udzielił 300 gram siarczanu amfetaminy W. P. i 290 gram M. D., a w dniu 26 kwietnia 2007 r. usiłował wprowadzić do obrotu 49,03 grama siarczanu amfetaminy i 77,55 grama ziela konopi innego niż włókniste, lecz zamierzonego celu nie uzyskał z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

XXIV w okresie od 07 września 2004 r. do 08 października 2005 r. w Ł. oraz w Ł., posiadał w czynie ciągłym – wbrew przepisom ustawy – substancje psychotropowe w postaci 28 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

XXV w okresie od października 2005 r. do przełomu marca 2006 r. i kwietnia 2006 r. posiadał w czynie ciągłym – wbrew przepisom ustawy – 40 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

XXVI w okresie od października 2005 r. do przełomu marca i kwietnia 2006 r. w Ł., działając w czynie ciągłym udzielił znacznej ilości substancji psychotropowej w ilości 60 gram siarczanu amfetaminy, w tym W. P. 40 gram siarczanu amfetaminy a M. D. 20 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

XXVII w okresie od początku kwietnia 2006 r. do 26 kwietnia 2007 r. w Ł., posiadał w czynie ciągłym – wbrew przepisom ustawy – znaczne ilości środków odurzających w ilości 1.030 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

K. M. (1) oskarżony został o to, że:

XXX (L a/o) w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z Z. M. i J. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających w szczególności na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XXXI (LI a/o) w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w czynie ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z Z. M. i J. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie pięćdziesiątym niniejszego aktu oskarżenia, wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 994,8 gramów siarczanu amfetaminy oraz podjął działania zmierzające bezpośrednio do wytworzenia co najmniej 6.300 gramów siarczanu amfetaminy to jest znacznej ilości substancji psychotropowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

XXXII (LII a/o) w dniu 28 września 2007 roku w Ł., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci konopii innych niż włókniste o łącznej wadze 1,33 grama, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii”,

XXXIII (LIII a/o) w dniu 28 września 2007 r. w Ł. ukrył dokumenty w postaci dowodu osobistego wystawionego na nazwisko R. G. (1) oraz książeczki wojskowej wystawionej na nazwisko R. G. (1), którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

tj. o przestępstwo z art.276 kk,

XXXIV (LIV a/o) w okresie od listopada 2006 r. do kwietnia 2007 r. w Ł., działając w czynie ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brała udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci 4.200 gram siarczanu amfetaminy – w ten sposób, iż w/w narkotyki sprzedała A. M. – czyniąc z powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

L. P. oskarżony został o to, że:

XLI (LXXXIX a/o) w okresie od końca lipca 2006 r. do końca grudnia 2006 r. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oraz nieustalonymi w chwili obecnej sprawcami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 – brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających w szczególności na wprowadzaniu do obrotu oraz udzielaniu wbrew przepisom ustawy znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy a także tabletek ekstazy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

XLII (XC a/o) w okresie od końca lipca 2006 r. do końca grudnia 2006 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oraz w chwili obecnej nieustalonymi osobami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 – w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie osiemdziesiątym dziewiątym niniejszego aktu oskarżenia, udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci nie więcej niż 50 gram marihuany, 150 gram siarczanu amfetaminy oraz 80 sztuk tabletek ekstazy oraz udzielił Ź. S. co najmniej 3 gramy siarczanu amfetaminy i 3 gramy marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk,

XLIII (XCI a/o) w okresie od końca lipca 2006 r. do końca grudnia 2006 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadał – wbrew przepisom ustawy – znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowej w ilości co najmniej 277 gram marihuany, 177 gram siarczanu amfetaminy oraz 170 sztuk tabletek ekstazy, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 kk,

K. K. (1) oskarżona została o to, że:

XLV (CXII a/o) w okresie od 01 października 2006 r. do 10 kwietnia 2007 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 – brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających w szczególności na wprowadzaniu do obrotu oraz udzielaniu znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, marihuany oraz tabletek ekstazy, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

XLVI (CXIII a/o) w okresie od 01 października 2006 r. do 10 kwietnia 2007 r. w Ł., działając w czynie ciągłym wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami – w tym odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu Prokuratury Okręgowej w Łodzi za nr V Ds. 44/08 – w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie sto dwunastym niniejszego aktu oskarżenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 6.000 gram marihuany oraz 4.825 gram siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

XLVII (CXIV a/o) w okresie od 03 czerwca 2007 r. do 11 września 2007 r. w Ł., działając w czynie ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowała nieudolnie wprowadzić do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 100 gram siarczanu amfetaminy nie uświadamiając sobie, że dokonanie w/w przestępstwa nie jest możliwe z uwagi na fakt, iż wprowadzona przez nią do obrotu w/w substancja nie jest kontrolowana przez ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” oraz w czynie ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w tym samym okresie czasu do obrotu 60 gram marihuany, tj. o przestępstwo z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

XLVIII (CXV a/o) w dniu 11 września 2008 r. w Ł., posiadała – wbrew przepisom ustawy – znaczne ilości środków odurzających w postaci 77,8759 grama substancji zawierającej THC – substancji charakterystycznej dla konopi oraz 1,592 gramy siarczanu amfetaminy, czyniąc jednocześnie przygotowania m.in. poprzez ich „podziałkowanie” do wprowadzenia do obrotu, tj. o przestępstwo z art. 57 ust. 2 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 11 § 2 kk,

J. P. (1) oskarżony został o to, że:

LXII (CL a/o) w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z Z. M. i K. M. (1) i innymi nieustalonymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających w szczególności na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

LXIII (CLI a/o) w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z Z. M. i K. M. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie sto pięćdziesiątym niniejszego aktu

oskarżenia, w czynie ciągłym, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne podobne i w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy popełnił ponownie przestępstwo podobne w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 994,8 gramów siarczanu amfetaminy oraz podjął działania zmierzające bezpośrednio do wytworzenia co najmniej 6.300 gramów siarczanu amfetaminy to jest znacznej ilości substancji psychotropowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk,

LXIV (CLII a/o) w okresie czasu od 28 sierpnia 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł. ukrył dokumenty w postaci dowodu osobistego wystawionego na nazwisko A. D. (2) oraz książeczki wojskowej wystawionej na nazwisko A. D. (2) – którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. o przestępstwo z art. 276 kk,

Z. M. oskarżony został o to, że:

LXV (CLIII a/o) w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z J. P. (1) i K. M. (1) i innymi nieustalonymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających w szczególności na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z póź. zm.), znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk,

LXVI (CLIV a/o) w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wspólnie i w porozumieniu z J. P. (1) i K. M. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie sto pięćdziesiątym trzecim niniejszego aktu oskarżenia, w czynie ciągłym, będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne i w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy popełnił ponownie umyślne przestępstwo podobne w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 994,8 gramów siarczanu amfetaminy oraz podjął działania zmierzające bezpośrednio do wytworzenia co najmniej 6.300 gramów siarczanu amfetaminy to jest znacznej ilości substancji psychotropowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk.

Aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie objęto także oskarżonych A. K., S. S., M. M. (1), Ł. M., G. H., G. W., M. K., T. B. (1), T. R., A. T., T. P. (1).

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2011r Sąd Okręgowy w Łodzi:

1. oskarżonego A. M. w miejsce czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2006 roku do 26 kwietnia 2007 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K., G. A., Ł. P., K. K. (1), M. K. (1), T. B. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę dwóch lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonego A. M. w miejsce czynów opisanych w punktach II, IV i V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od września 2004 roku do 26 kwietnia 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, a w okresie od kwietnia 2006 roku do 26 kwietnia 2007 roku także działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, wbrew przepisom ustawy wziął udział w

obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w ilościach nie mniejszych niż: 30.000 gramów siarczanu amfetaminy, 30.000 gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną, 3.000 sztuk tabletek ekstazy, 5 gramów heroiny, a nadto w dniu 31 marca 2006 roku w Ł. usiłował wbrew przepisom ustawy wziąć udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, to jest 247, 373 gramów siarczanu amfetaminy, 12, 813 gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste oraz 21 sztuk tabletek zawierających (...) oraz w dniu 26 kwietnia 2007 roku w Ł. usiłował wbrew przepisom ustawy wziąć udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, to jest 49,03 gramów siarczanu amfetaminy i 77,55 gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste – lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, a nadto w okresie od początku 2005 roku do 13 lipca 2005 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił małoletniemu P. P. (2) nie mniej niż 10 gramów siarczanu amfetaminy, co stanowiło wypadek mniejszej wagi oraz od kwietnia 2006 roku do 25 kwietnia 2007 roku, wbrew przepisom ustawy udzielił G. A. znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniej niż 1.420 gramów tej substancji oraz w okresie od października 2005 roku do 10 kwietnia 2007 roku, wbrew przepisom ustawy udzielił A. K. znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniej niż 2.000 gramów tej substancji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3, art. 59 ust. 3 i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 7 lat pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 300 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

3. na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego A. M. w zakresie czynu z punktu III aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

4. uniewinnił A. M. od popełnienia czynu z punktu VI aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

5. oskarżonego A. K. w miejsce czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od października 2006 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., G. A., Ł. P., K. K. (1), M. K. (1), T. B. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M., mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

6. oskarżonego A. K. w miejsce czynów opisanych w punktach VIII i XI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od października 2005 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, a w okresie od październik 2006 roku do 10 kwietnia 2007 roku także działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował A. M., wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w ilościach nie mniejszych niż: 10.000 gramów siarczanu amfetaminy, 10.000 gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną, 1.000 sztuk tabletek ekstazy, a nadto w dniu 10 kwietnia 2007 roku w Ł. usiłował wbrew przepisom ustawy wziąć udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych, to jest 13,04 gramów siarczanu amfetaminy oraz 2.500 sztuk tabletek ekstazy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, a nadto w wyżej wymienionym okresie, wbrew przepisom ustawy udzielił K. P. (1) 5 gramów siarczanu amfetaminy,

E. K. 25 gramów siarczanu amfetaminy, K. P. (2) 25 gramów siarczanu amfetaminy, K. S. 25 gramów siarczanu amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3, art. 59 ust. 1 i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 60 § 2 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

7. oskarżonego A. K. w miejsce czynów opisanych w punktach IX, X., XII, XVIII i XIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2000 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł., wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywał i posiadał na własny użytek znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.000 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

8. oskarżonego A. K. uznał za winnego czynu z punktu XVII aktu oskarżenia z tą zmianą, że przyjął, iż udzielenie siarczanu amfetaminy małoletniej K. P. (2) stanowiło wypadek mniejszej wagi, a oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 59 ust. 1, art. 59 ust. 3 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

9. oskarżonego A. K. uznał za winnego czynu z punktu XX aktu oskarżenia z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i art. 60 § 2 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

10. oskarżonego A. K. uznał za winnego czynów z punktów XIII, XIV, XV i XVI aktu oskarżenia z następującymi zmianami: w odniesieniu do wszystkich w/w czynów przyjmuje, iż oskarżony nie działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i w związku z powyższym eliminuje z kwalifikacji prawnej czynów art. 65 k.k., a nadto w odniesieniu do czynów z punktów XIV, XV i XVI eliminuje z kwalifikacji prawnej art. 288 § 1 k.k., ponadto przyjmując, iż oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw wypełniających dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. wymierzył oskarżonemu jedną karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

11. oskarżonego A. K. uznał za winnego czynu z punktu XXI aktu oskarżenia z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 720 złotych, to jest czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

12. oskarżonego G. A. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2006 roku do 26 kwietnia 2007 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. K., Ł. P., K. K. (1), M. K. (1), T. B. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi

osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M., mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

13. oskarżonego G. A. w miejsce czynów opisanych w punktach XXIII i XXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od października 2005 roku do 26 kwietnia 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w okresie od kwietnia 2006 roku do 26 kwietnia 2007 roku także działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował A. M., wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w ilościach nie mniejszych niż: 20.000 gramów siarczanu amfetaminy i 20.000 gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną oraz 2.000 sztuk tabletek ekstazy, a nadto w dniu 26 kwietnia 2007 roku w Ł. usiłował wbrew przepisom ustawy wziąć udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, to jest 49,03 gramów siarczanu amfetaminy oraz 77,55 gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, a nadto w wyżej wymienionym okresie, wbrew przepisom ustawy udzielił W. P. łącznie nie mniej niż 340 gramów siarczanu amfetaminy i M. D. łącznie nie mniej niż 310 gramów siarczanu amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

14. oskarżonego G. A. w miejsce czynów opisanych w punktach XXIV, XXV i XXVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2004 roku do 26 kwietnia 2007 roku w Ł. i Ł., wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywał i posiadał na własny użytek znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 1.000 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

15. oskarżoną S. S. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVIII komparacji wyroku – XLVIII aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

16. oskarżoną S. S. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXIX komparacji wyroku – XLIX aktu oskarżenia uznał za winną tego, że latem 2006 roku wzięła udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 50 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

17. oskarżonego K. M. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX komparacji wyroku – L aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

18. oskarżonego K. M. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXI komparacji wyroku – LI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł., wspólnie i w porozumieniu ze Z. M. i J. P. (1), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej

994,8 gramów siarczanu amfetaminy oraz usiłował wytworzyć co najmniej 6.300 gramów siarczanu amfetaminy, to jest znacznej ilości substancji psychotropowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

19. oskarżonego K. M. (1) uznał za winnego czynu opisanego w punkcie XXXII komparycji wyroku – LII aktu oskarżenia z tym, iż przyjął, że czyn stanowił wypadek mniejszej wagi wypełniający dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 20 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

20. oskarżonego K. M. (1) uznał za winnego czynu opisanego w punkcie XXXIII komparycji wyroku – LIII aktu oskarżenia i na podstawie art. 276 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 20 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

21. oskarżonego K. M. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXIV komparycji wyroku – LIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2006 roku do kwietnia 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 1.800 gramów tej substancji, czyniąc sobie z powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

22. oskarżoną M. M. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXV komparycji wyroku – LXI aktu oskarżenia uznał za winną tego, że na przełomie 2006 i 2007 roku w Ł., wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywała i posiadała na własny użytek substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości 5 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

23. oskarżoną M. M. (1) uznał za winną czynu opisanego w punkcie XXXVI komparycji wyroku – LXII aktu oskarżenia za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) wymierzył oskarżonej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

24. oskarżoną M. M. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego punkcie XXXVII komparycji wyroku – LXIII aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

25. oskarżoną M. M. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXVIII komparycji wyroku – LXIV aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od 01 marca 2007 r. do 30 marca 2007 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła A. K. pomocy we wzięciu udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 200 gramów tej substancji w ten sposób, iż podwoziła w/w samochodem wraz z środkami narkotycznymi do jego odbiorców w zamian za co otrzymała od niego 30 gramów siarczanu amfetaminy, które następnie w powyższym okresie udzieliła nieustalonym osobom, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 §

2 k.k. i art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. i art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 30 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

26. oskarżonego Ł. M. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXXIX komparycji wyroku – LXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2006 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł., wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywał i posiadał na własny użytek znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 60 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

27. oskarżonego G. H. w miejsce czynu opisanego w punkcie XL komparycji wyroku – LXXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że we wrześniu 2006 roku w Ł., wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywał i posiadał na własny użytek substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości 5 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

28. oskarżonego Ł. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XLI komparycji wyroku – LXXXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od końca lipca 2006 roku do grudnia 2006 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. K., G. A., K. K. (1), M. K. (1), T. B. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M., mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

29. oskarżonego Ł. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XLII komparycji wyroku – XC aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od końca lipca 2006 roku do grudnia 2006 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował A. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nieustalonym osobom środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innego niż włókniste potocznie zwanego marihuaną w łącznej ilości nie mniej niż 50 gramów tego środka oraz substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 150 gramów tej substancji oraz 80 sztuk tabletek ekstazy, a nadto w w/w okresie udzielił Ż. S. nie mniej niż 3 gramy siarczanu amfetaminy i 3 gramy marihuany, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 59 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

30. oskarżonego Ł. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XLIII komparycji wyroku – XCI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od końca lipca 2006 roku do grudnia 2006 roku w Ł. wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywał i posiadał znaczne ilości : substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 150 gramów tej substancji, nie mniej niż 170 sztuk tabletek ekstazy oraz środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną w łącznej ilości nie mniej niż 250 gramów tego środka to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył

oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

31. oskarżonego G. W. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego punkcie XLIV komparycji wyroku – XCV aktu oskarżenia i w odniesieniu do tego oskarżonego koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

32. oskarżoną K. K. (1) w miejsce czynu opisanego punkcie XLV komparycji wyroku – CXII aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od października 2006 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. K., G. A., Ł. P., M. K. (1), T. B. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M., mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

33. oskarżoną K. K. (1) w miejsce czynów opisanych w punktach XLVI i XLVII komparycji wyroku – CXIII i CXIV aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od października 2006 roku do 11 września 2007 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w okresie od października 2006 roku do 10 kwietnia 2007 roku także w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował A. M., udzieliła nieustalonym osobom środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną w łącznej ilości nie mniej niż 560 gramów tego środka oraz substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 600 gramów tej substancji, a nadto w w/w okresie usiłowała nieudolnie udzielić substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 100 gramów, w tym 99 gramów siarczanu amfetaminy nieustalonym osobom i 1 gram siarczanu amfetaminy A. R., nie uświadamiając sobie, że dokonanie nie jest możliwe, gdyż środek, którego udzielała nie stanowił substancji narkotycznej, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

34. oskarżoną K. K. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XLVIII komparycji wyroku – CXV aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w dniu 11 września 2007 roku w Ł. wbrew przepisom ustawy posiadała znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną w ilości 77,8759 gramów tego środka i substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 1,592 grama tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

35. oskarżonego M. K. w miejsce czynu opisanego w punkcie XLIX komparycji wyroku – CXVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od początku marca 2007 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. K., G. A., Ł. P., T. B. (1), K. K. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M., mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

36. oskarżonego M. K. w miejsce czynów opisanych w punktach L i LI komparycji wyroku – CXVIII i CXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od początku marca 2007 roku do 10 maja 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. (1) oraz samodzielnie, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w okresie od początku marca 2007 roku do 10 kwietnia 2007 roku także w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował A. M., wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną – nie mniej niż 2.000 gramów tego środka oraz substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy – nie mniej niż 1.500 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

37. oskarżonego T. B. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie LII komparycji wyroku – CXX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od początku marca 2007 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł. i okolicznych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. K., G. A., Ł. P., M. K. (1), K. K. (1) oraz innymi osobami prawomocnie skazanymi w odrębnym postępowaniu i osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach, a nadto innymi nieustalonymi osobami, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M., mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających w szczególności na udziale w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających oraz udzielaniu takich środków i substancji, to jest czynu z art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

38. oskarżonego T. B. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie LIII komparycji wyroku – CXXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od początku marca 2007 roku do 10 maja 2007 roku w Ł., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował A. M., wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste potocznie zwanego marihuaną – nie mniej niż 2.000 gramów tego środka oraz substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy – nie mniej niż 1.000 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 120 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

39. oskarżonego T. R. uznał za winnego czynu z punktu LIV komparycji wyroku – CXXV aktu oskarżenia z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 720 złotych, to jest czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;

40. oskarżoną A. T. uznał za winną czynu z punktu LV komparycji wyroku – CXXXIII aktu oskarżenia z tą zmianą, iż przyjął, że oskarżona wzięła udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

41. oskarżonego T. P. (1) w miejsce czynów opisanych w punktach LVI, LVIII, LIX i LXI komparycji wyroku – odpowiednio CXXXVI, CXXXVIII, CXXXIX i CXLI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 2000

roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 500 gramów tej substancji, a nadto w okresie od listopada 2001 roku do 3 listopada 2002 roku udzielił małoletniej K. P. (2) nie mniej niż 2 gramy siarczanu amfetaminy, co stanowiło wypadek mniejszej wagi, a nadto po tej dacie udzielił tejże K. P. (2) siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 20 gramów tej substancji oraz T. B. (2) 1 gram siarczanu amfetamin, a nadto bez zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej udzielił A. P. substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 200 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 59 ust. 1, art. 59 ust. 3 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

42. oskarżonego T. P. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie LX komparycji wyroku – CXL aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 2000 roku do 10 kwietnia 2007 roku w Ł. wbrew przepisom ustawy sukcesywnie nabywał i posiadał znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 300 gramów tej substancji, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) i na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

43. oskarżonego T. P. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego punkcie LVII komparycji wyroku – CXXXVII aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

44. oskarżonego J. P. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie LXII komparycji wyroku – CL aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

45. oskarżonego J. P. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie LXIII komparycji wyroku – CLI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł., wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) i Z. M., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 994,8 gramów siarczanu amfetaminy oraz usiłował wytworzyć co najmniej 6.300 gramów siarczanu amfetaminy, to jest znaczną ilość substancji psychotropowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

46. oskarżonego J. P. (1) uznał za winnego czynu opisanego w punkcie LXIV komparycji wyroku – CLII aktu oskarżenia i na podstawie art. 276 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 20 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

47. oskarżonego Z. M. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie LXV komparycji wyroku – CLIII aktu oskarżenia i w tym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa;

48. oskarżonego Z. M. w miejsce czynu opisanego w punkcie LXVI komparycji wyroku – CLIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 01 września 2007 r. do 28 września 2007 r. w Ł., wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) i J. P. (1), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 994,8 gramów siarczanu amfetaminy oraz usiłował wytworzyć co najmniej 6.300 gramów siarczanu amfetaminy, to jest znaczną ilość substancji psychotropowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 z 2005 r., poz. 1485 z późniejszymi zmianami) wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

49. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k., a w stosunku do A. K. także na podstawie art. 91 § 2 k.k. za zbiegające się przestępstwa orzekł następujące kary łączne :

a/ wobec oskarżonego A. M. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,

b/ wobec oskarżonego A. K. karę łączną grzywny w liczbie 300 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych,

c/ wobec oskarżonego G. A. karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 160 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych,

d/ wobec oskarżonego K. M. (1) karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych,

e/ wobec oskarżonej M. M. (1) karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

f/ wobec oskarżonego Ł. P. karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych,

g/ wobec oskarżonej K. K. (1) karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 120 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych,

h/ wobec oskarżonego M. K. karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

i/ wobec oskarżonego T. B. (1) karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

j/ wobec oskarżonego T. P. (1) karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych,

k/ wobec oskarżonego J. P. (1) karę łączną grzywny w liczbie 160 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

50. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstw w następujących kwotach :

a/ od oskarżonego A. M. 515.800 złotych,

b/ od oskarżonego A. K. 171.800 złotych,

c/ od oskarżonego G. A. 343.600 złotych,

d/ od oskarżonej S. S. 300 złotych,

e/ od oskarżonego K. M. (1) 10.800 złotych,

f/ od oskarżonej M. M. (1) 1.200 złotych,

g/ od oskarżonego Ł. P. 1.590 złotych,

h/ od oskarżonej K. K. (1) 9.760 złotych,

i/ od oskarżonego M. K. 31.000 złotych,

j/ od oskarżonego T. B. (1) 28.000 złotych,

k/ od oskarżonej A. T. 300 złotych,

l/ od oskarżonego T. P. (1) 3.138 złotych;

51. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonej S. S. ustalając okres próby na 5 lat;

52. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonej M. M. (1) ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;

53. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszona wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu Ł. M. ustalając okres próby na 5;

54. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 71 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu G. H. ustalając okres próby na 3 lata oraz orzeka wobec oskarżonego grzywnę w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych;

55. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonej A. T. ustalając okres próby na 5 lat;

56. na podstawie art.63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich faktycznego pozbawienia wolności w sprawie :

- A. M. od dnia 26 kwietnia 2007 roku,

- K. M. (1) od dnia 28 września 2007 roku,

- M. K. (1) od dnia 26 sierpnia 2008 roku,

- T. B. (1) od dnia 25 sierpnia 2008 roku do 3 stycznia 2011 roku,

- T. P. (1) od dnia 23 lipca 2008 roku,

- J. P. (1) od dnia 28 września 2007 roku do 10 marca 2008 roku,

- Z. M. od dnia 13 grudnia 2007 roku do 3 marca 2008 roku;

57. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonej S. S. okres jej tymczasowego aresztowania w sprawie o dnia 15 maja 2007 roku do 8 czerwca 2007 roku przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

58. zasądził od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu na rzecz :

a/ adw. K. Ć. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 6.273 złote (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt trzy) w tym kwotę 1.173 złote (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt trzy) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego A. K.,

b/ adw. P. B. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 6.273 złote (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt trzy) w tym kwotę 1.173 złote (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt trzy) podatku VAT , jako obrońcy z urzędu oskarżonej S. S.,

c/ adw. A. J. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 6.273 złote (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt trzy) w tym kwotę 1.173 złote (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt trzy) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonej M. M. (1),

d/ adw. M. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 6.273 złote (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt trzy) w tym kwotę 1.173 złote (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt trzy) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonej K. K. (1),

e/ adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 6.273 złote (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt trzy) w tym kwotę 1.173 złote (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt trzy) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego Z. M.,

f/ adw. A. K. (3) z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 5.904 złote (pięć tysięcy dziewięćset cztery) w tym kwotę 1.104 złote (jeden tysiąc sto cztery) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego G. W.,

g/ adw. I. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 5.904 złote (pięć tysięcy dziewięćset cztery) w tym kwotę 1.104 złote (jeden tysiąc sto cztery) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego M. K.,

h/ adw. J. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 5.904 złote (pięć tysięcy dziewięćset cztery) w tym kwotę 1.104 złote (jeden tysiąc sto cztery) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego T. B. (1),

i/ adw. A. D. (1) z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 5.904 złote (pięć tysięcy dziewięćset cztery) w tym kwotę 1.104 złote (jeden tysiąc sto cztery) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego T. R.,

j/ adw. H. K. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 5.904 złote (pięć tysięcy dziewięćset cztery) w tym kwotę 1.104 złote (jeden tysiąc sto cztery) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonej A. T.,

k/ adw. M. G. (1) z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 4.870,80 złotych (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt i 80/100) w tym kwotę 910,80 złotych (dziewięćset dziesięć i 80/100) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego A. M.,

l/ adw. A. L. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 4.428 złotych (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) w tym kwotę 828 złotych (osiemset dwadzieścia osiem) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego G. A.,

ł/ adw. J. P. (2) z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 3.542,40 złotych (trzy tysiące pięćset czterdzieści dwa i 40/100) w tym kwotę 662,40 złotych (sześćset sześćdziesiąt dwa i 40/100) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego Ł. P.,

m/ adw. A. K. (3) z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 1.623,60 złotych (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy i 60/100) w tym kwotę 303,60 złotych (trzysta trzy i 60/100) podatku VAT, jako obrońcy z urzędu oskarżonego Ł. M.;

59. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych w całości.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych A. M., G. A., K. M. (1), Ł. P., K. K. (1), T. R., A. T., J. P. (1), Z. M. oraz prokurator.

W toku postępowania odwoławczego sprawę oskarżonego M. K. wyłączono do odrębnego prowadzenia.

Obrońca oskarżonego **A. M.** zaskarżył wyrok w zakresie punktów 1 i 2 i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 167 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, przy jednoczesnym pominięciu części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niewyjaśnieni wszystkich okoliczności sprawy i rozstrzygnięciu części wątpliwości, których nie udało się usunąć na niekorzyść oskarżonego, oraz nieustalenie przez sąd z urzędu danych personalnych osoby o pseudonimie (...), nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z zeznań tej osoby i niezłączenie do akt niniejszego postępowania akt sprawy karnej, która toczyła się przeciwko M. K. i mężczyźnie o pseudonimie (...), podczas gdy dowody te miały istotne znaczenie dla przedmiotowego postępowania;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na: przyjęciu istnienia grupy przestępczej o przywództwie, strukturze, celach i metodach działania wskazanych w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w sytuacji, gdy byt takiej grupy oraz kierownicza rola A. M. w tejże grupie nie wynika z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego; przyjęciu wprowadzenia i udzielenia przez oskarżonego A. M. określonych ilości środków narkotycznych w oparciu o sprzeczne i niekonsekwentne wyjaśnienia A. K. i G. A.; ustaleniu ilości wprowadzonych i udzielonych przez A. M. środków narkotycznych bez uwzględnienia stosowanych przez oskarżonego „domieszek” mających wpływ na ilość środków odurzających, których posiadanie jest zabronione przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii.

Obrońca oskarżonego A. M. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Obrońca oskarżonego **G. A.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu kary, zarzucając mu

1. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 60 § 3 kk, poprzez niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do oskarżonego w sytuacji, gdy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego jego zastosowanie było obligatoryjne;

2. obrazę przepisów prawa procesowego – art. 424 § 2 kpk, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez niedostateczne uzasadnienie okoliczności, jakie sąd miał na względzie przy wymiarze kary, jak również powodów, dla których nie zastosował konstrukcji art. 60 § 3 kk w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że istniały przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary;

3. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie oskarżonemu G. A. kary z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia.

Obrońca oskarżonego **L. P.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. w zakresie czynu z punktu 28 wyroku:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonych L. P., G. A., Ż. S. oraz zeznań Ż. S., co skutkowało przypisaniem oskarżonemu popełnienia czynu polegającego na działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w sytuacji, gdy z materiału tego nie wynika: aby L. P. łączyła z innymi wymienionymi przez sąd oskarżonymi więź organizacyjna, aby miał świadomość i akceptował, że przystępując do przestępczego współdziałania przystępuje do działalności zorganizowanej grupy przestępczej, aby zajmował w określonej grupie określone miejsce i pełnił w niej określoną rolę, z której się wywiązywał, przy jednoczesnym braku wskazania, w jaki sposób i która część owych dowodów o tym świadczy, naruszając tym samym dyspozycję art. 424 § 1 kpk oraz czyniąc tym samym ustalenia dowolnymi (art. 7 kpk) i powodując, iż wszelkie wątpliwości zostały rozstrzygnięte jedynie na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 2 kpk);

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia będący wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na przypisaniu oskarżonemu popełnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 kk w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dawał ku temu podstaw.

2. w zakresie czynów z punktów 29 i 30 wyroku wymierzenie względem oskarżonego jego zdaniem rażąco niewspółmiernych kar jednostkowych, w szczególności w aspekcie jego postawy procesowej oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa, co spowodowało, że nie uwzględniono celów kary, a orzeczenie w tym zakresie jest sprzeczne z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk.

Obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu w punkcie 28 wyroku, a w zakresie czynów z punktów 29 i 30 o obniżenie kar jednostkowych i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca **K. K. (1)** zaskarżył wyrok w całości w co do oskarżonej zarzucając mu:

1. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 32 wyroku:

a) obrazę przepisów prawa procesowego – art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 i 424 § 1 pkt. 1 kpk, polegającą na dowolnym ustaleniu, że oskarżona w okresie od października 2006r do 10 kwietnia 2007r brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował A. M. przy braku dostatecznego uzasadnienia, że przystąpiła ona do takiej grupy identyfikując się z nią, mając znajomość jej struktury i celów, a także uzyskała akceptację swojego członkostwa przez osoby decydujące o jej istnieniu,

b) błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z wymienionych wyżej uchybień procesowych polegający na przyjęciu, że oskarżona brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, gdy w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do uznania tej tezy za udowodnioną;

2. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 33 wyroku:

a) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w okresie od października 2006r do 10 kwietnia 2007r oskarżona udzielała narkotyków w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w konsekwencji przypisania oskarżonej popełnienia w punkcie 32 wyroku przestępstwa z art. 258 § 1 kk i wbrew wynikom postępowania dowodowego w sprawie,

b) rażąco surowość wymierzonej kary pozbawienia wolności przez orzeczenie jej w rozmiarze uniemożliwiającym warunkowe zawieszenie wykonania w sytuacji, gdy postawa procesowa oskarżonej – ujawnienie organom ścigania wszelkich informacji o całej swojej działalności przestępczej, w tym nieznanym im informacji o działalności przestępczej po dniu 26 kwietnia 2007r, skutkujących skazaniem wskazanych przez oskarżoną osób, a także jej szczególna sytuacja życiowa i rodzinna, wreszcie relatywnie niezbyt wysoka ilość udzielonych środków odurzających, przemawiały za karą równą minimum ustawowego zagrożenia, a nawet za nadzwyczajnym złagodzeniem kary w ramach art. 60 § 2 kk, a także rażąco surową w stosunku do sytuacji osobistej i majątkowej karę grzywny;

3. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 34 wyroku:

a) obrazę prawa materialnego – art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na przyjęciu znamienia kwalifikującego „znaczna ilość” środka narkotycznego w odniesieniu do 77,8759 gramów marihuany i 1,592 grama siarczanu amfetaminy, która to ilość w realiach tej sprawy zasługuje na kwalifikację w ramach typu podstawowego powołanego wyżej przepisu.

Obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie orzeczenie o karze łącznej i:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie 32 wyroku,

- wyeliminowanie z opisu czynu ustalenia, że w okresie od października 2006r do 10 kwietnia 2007r oskarżona działała w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i ty, samym wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 65 § 1 kk, a w ślad za tym złagodzenie kary do minimum ustawowego zagrożenia za czyn wymieniony w punkcie 33 wyroku i stosowne zredukowanie kary grzywny,

- zmianę kwalifikacji czynu przypisanego w punkcie 34 na art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i stosowne złagodzenie kary,

- wymierzenie kary pozbawienia wolności w rozmiarze umożliwiającym warunkowe zawieszenie jej wykonania, a kary grzywny w rozmiarze uwzględniającym możliwości jej uiszczenia przez oskarżoną,

ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego **K. M. (1)** zaskarżył wyrok w części obejmującej punkty 18, 20 i 21 zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 201 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk:

a) polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy w zakresie zarzutu związanego z nielegalną produkcją siarczanu amfetaminy, w tym przede wszystkim motywów działania oskarżonego oraz rzeczywistej możliwości wyprodukowania z substancji chemicznych zabezpieczonych w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł. wskazanej w opisie czynu ilości siarczanu amfetaminy w sytuacji, gdy opinia biegłych w w/w zakresie jest niepełna oraz budzi istotne wątpliwości co do prognozowanej ilości siarczanu amfetaminy, jaką można byłoby wyprodukować z ujawnionych roztworów chemicznych,

b) polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego materiału dowodowego w zakresie wyjaśnień K. M. (1), G. A. i A. M. i przyjęciu w oparciu o odosobnione i częściowo sprzeczne wyjaśnienia G. A., że K. M. brał udział we wprowadzeniu do obrotu poprzez sprzedaż A. M. znacznych ilości siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1800 gramów w sytuacji, gdy materiał dowodowy pozostaje w opozycji do w/w wniosku,

c) polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że K. M. (1) ukrył dokumenty w postaci dowodu osobistego i książeczki wojskowej wystawionych na nazwisko R. G. (1), którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony jedynie wszedł w posiadanie w/w dokumentów bez zamiaru ich ukrycia oraz czynił starania, aby zwrócić uprawnionemu w/w dokumenty, a także gdy z ustaleń sądu wynika, że K. M. (1) jedynie posiadał i przechowywał w/w dokumenty przy jednoczesnym braku prawidłowego uzasadnienia wyroku w w/w części, które powinno polegać na wskazaniu okoliczności pozwalających na przyjęcie, że owo posiadanie związane było z zamiarem ukrycia czy usunięcia w/w dokumentów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów wskazanych w kształcie przyjętym w punktach 18, 20 i 21 wyroku w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wnioski taki nie wynikał.

Obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów w punktach 20 i 21 wyroku,

- w zakresie czynu z punktu 18 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu, iż oskarżony usiłował wytworzyć 6300 gramów siarczanu amfetaminy i zmniejszenie za w/w czyn kary do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego dla przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca **J. P. (1)** zaskarżył wyrok w części obejmującej punkty 45 i 46 zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt. 1 kpk i art. 440 kpk:

polegającą na oczywistej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku wynikającej z dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych w tym oskarżonego J. P. (1), przy jednoczesnym pominięciu części materiału dowodowego, formułowaniu wniosków wbrew treści dowodów, tłumaczeniu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i w konsekwencji przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu z punktu 45 wyroku w sytuacji braku jakiegokolwiek bezpośredniego dowodu popełnienia w/w przestępstwa przez J. P. (1) i oparciu przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego wyłącznie na wadliwie wywiedzionym dowodzeniu poszlakowym,

polegającą na dowolnej a nie swobodnej ocenie zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że J. P. (1) ukrył dokumenty w postaci dowodu osobistego i książeczki wojskowej wystawionych na nazwisko A. D. (2) którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony jedynie wszedł w posiadanie w/w dokumentów bez zamiaru ich ukrycia, a także gdy z ustaleń sądu wynika, że J. P. (1) jedynie posiadał i przechowywał w/w dokumenty przy jednoczesnym braku prawidłowego uzasadnienia wyroku w w/w części, przez wskazanie okoliczności pozwalających na przyjęcie, że owo posiadanie związane było z zamiarem ukrycia czy usunięcia w/w dokumentów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów wskazanych w kształcie przyjętym w punktach 18, 20 i 21 wyroku w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wnioszek taki nie wynikał.

Obrońca oskarżonego wniósł o

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów w punktach 45 i 46 wyroku,

2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca **Z. M.** zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony zajmował się wytwarzaniem amfetaminy,

2. obrazę art. 7 kpk polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień K. M. (1), Z. M. i J. P. (1).

Obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Prokurator zaskarżył wyrok w odniesieniu do oskarżonych:

- A. M. co do punktów 3 i 4 wyroku,

- M. M. (1) co do punktu 22 wyroku,

- Ł. P. co do punktu 30 wyroku,
- K. K. (1) co do punktu 33 wyroku.

Zarzucił wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w jego punkcie 3 polegający na mylnym przyjęciu, że odnośnie zachowania oskarżonego A. M. opisanego w punkcie III aktu oskarżenia zachodzi negatywna przesłanka procesowa opisana w art. 17 § 1 pkt. 11 kpk, co w konsekwencji doprowadziło do umorzenia postępowania karnego na podstawie tego przepisu, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu i nie zaistniały przesłanki do zastosowania art. 17 § 1 pkt. 1 kpk skutkujące umorzeniem postępowania w tym zakresie,

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w jego punkcie 4 polegający na mylnym przyjęciu, iż oskarżony A. M. nie popełnił zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia przestępstwa, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu w/w przestępstwa,

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w jego punkcie 22 polegający na mylnym przyjęciu, iż oskarżona M. M. (1) na przełomie 2006r i 2007r sukcesywnie nabywała i posiadała na własny użytek substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości 5 gramów, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżona posiadała w/w substancję w okresie oraz ilościach wskazanych w punkcie LXI aktu oskarżenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w jego punkcie 30 polegający na zaniżeniu ilości narkotyków, które miał sukcesywnie nabywać i posiadać Ł. P., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do konkluzji, że Ł. P. w powyższym okresie posiadał środki odurzające i substancje psychotropowe w ilościach wskazanych w punkcie XCI aktu oskarżenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w jego punkcie 33 polegający na stwierdzeniu, że K. K. (1) w okresie od października 2006r do 10 kwietnia 2007r działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej udzieliła nieustalonym osobom substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 600 gramów i środka odurzającego w postaci marihuany, a nadto w w/w okresie usiłowała nieudolnie udzielić substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 100 gramów, w tym 99 gramów siarczanu amfetaminy nieustalonym osobom i 1 gram siarczanu amfetaminy A. R., nie uświadamiając sobie, że dokonanie nie jest możliwe, gdyż środek, którego udzielała nie stanowił substancji narkotycznej, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do konkluzji, że K. K. (1) w powyższym okresie czasu w warunkach wskazanych przez sąd wprowadziła do obrotu znaczną ilość środka odurzającego i substancji psychotropowej w ilościach wskazanych w akcie oskarżenia, tj. nie mniej niż 6060 gramów marihuany oraz nie mniej niż 4825 gramów siarczanu amfetaminy, nadto usiłowała nieudolnie udzielić substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 100 gramów, nie uświadamiając sobie, że dokonanie nie jest możliwe, gdyż środek ten nie jest kontrolowany przez ustawę z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii.

Prokurator wniósł o:

- uchylenie wyroku w zakresie punktów 3 i 4 dotyczącego A. M. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu,
- uchylenie wyroku w zakresie punktu 22 dotyczącego M. M. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu, oraz rozwiązanie kary łącznej i orzeczenie nowej kary łącznej odnośnie przypisanych jej przestępstw i wymierzonych kar w punktach 23 i 25,

- uchylenie wyroku w zakresie punktu 33 dotyczącego Ł. P. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu, oraz rozwiązanie kary łącznej i orzeczenie nowej kary łącznej odnośnie przypisanych mu przestępstw i wymierzonych kar w punktach 28 i 29,

- uchylenie wyroku w zakresie punktu 33 dotyczącego K. K. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu, oraz rozwiązanie kary łącznej i orzeczenie nowej kary łącznej odnośnie przypisanych jej przestępstw i wymierzonych kar w punktach 32 i 34.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Nieuzasadnione są zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego **A. M.** .

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew temu, co zarzuca obrońca tego oskarżonego w punkcie 1 apelacji, procedując w niniejszej sprawie nie dopuścił się sąd okręgowy naruszeń przepisów procedury wymienionych w treści zarzutu, których skutkiem miałyby się stać niezasadne przyjęcie istnienia na gruncie dowodów zebranych w sprawie i ustalonych faktów zorganizowanej grupy przestępczej oraz niezasadne ustalenie, iż oskarżony A. M. grupą tą kierował.

Na wstępie wskazać należy, iż według ustalonych poglądów nauki, orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby, których celem jest popełnianie określonych przestępstw, lub generalnie popełnienie przestępstw o luźnym związku, nawet bez stałych ról, w każdym razie o większym określeniu ról, niż przy współsprawstwie (wyrok Sadu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25.03.1999r II Aka 45/99 publ. OSA 2000, Nr. 2, poz. 15). Celem działania w grupie przestępczej zorganizowanej jest popełnianie przestępstw, zarówno stałe, jak i zależne od nadarzającej się okazji. Nie jest wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura grupy, jak również nie jest wymagany jej stały, niezmienny skład. Członkowie grupy mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych, łączyć ich musi jedynie wspólna chęć popełniania przestępstw, jak również gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnianie przestępstw (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2009r w sprawie II AKA 150/09 Lex nr 519648, Z. Ćwiąkański, Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną, Prok. I Pr. 2001, Nr. 12, poz. 7). Jednocześnie podkreśla się, że grupa zorganizowana tym się różni od innej grupy przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada pewną strukturę organizacyjną, choćby z niskim stopniem zorganizowania. Przejawiać się to musi w pewnej trwałości, więzach organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowaniu przestępstw, akceptacji celów, wyszukiwaniu miejsc do przechowywania towarów, rozprowadzaniu ich, podziale ról, skoordynowanym sposobie działania, powiązaniach socjologiczno – psychologicznych między jej członkami.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji prawidłowo wykazał istnienie wszystkich elementów niezbędnych dla przyjęcia, iż oskarżony A. M. i inne osoby wskazane w treści odpowiednich zarzutów tworzyli grupę zorganizowaną, która miała na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami narkotyków i udzielaniu ich. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (strony 85-94 uzasadnienia), prowadzi do wniosku, iż sąd okręgowy wskazał na takie główne cechy wyróżniające tę grupę osób, w której funkcjonował oskarżony, jak:

- zawiązanie porozumienia między A. M. a dobranymi przez niego w sposób przemyślany oskarżonymi A. K. i G. A. co do przestępczej współpracy, następnie zaś dobranie kręgu osób, którym narkotyki były dostarczane lub od nich nabywane, a więc określenie stałego kręgu osób i wytyczenie celu, planowanie metod i określenie reguł działań,

- określenie z góry, iż przestępcza współpraca nie ograniczy się do pojedynczych, czy nawet okazjonalnych działań, a będzie miała charakter stały,

- określenie w sposób ścisły a nawet rygorystyczny, jakie role pełnić mają oskarżeni A. K. i G. A., a także sam A. M.,

- wyszukiwanie konkretnych miejsc dogodnych dla ukrycia, przechowywania i przygotowywania narkotyków do sprzedaży,

- zabezpieczenie przestępczej działalności przed jej ujawnieniem przed organami ścigania, przejawiające się w tym, iż narkotyki były przechowywane, porcjowane w miejscach specjalnie do tego celu wyszukanych, do których dostęp mieli w/w oskarżeni lub jedynie osoby zaufane.

W zupełności należy podzielić stanowisko sądu meriti, iż wymienione cechy – określenie celu działań, założenie, iż będą one powtarzane systematycznie, określenie stałego kręgu osób w nich uczestniczących, trwałość tej struktury, określenie reguł działania i zadań poszczególnych uczestników struktury – świadczą o zorganizowaniu tejże przestępczej działalności i są tymi, które charakteryzują strukturę określaną jako zorganizowana grupa mająca na celu popełnianie przestępstw w rozumieniu art. 258 § 1 kk, wykraczając znacznie poza ramy przestępczego porozumienia właściwego dla współsprawstwa. Wbrew wątpliwościom wyrażanym przez obrońcę oskarżonego A. M. co do „bytu” zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 kk, zdaniem sądu odwoławczego, w świetle tych okoliczności uprawnioną jest teza, iż grupa ta charakteryzowała się stosunkowo znacznym stopniem zorganizowania z uwagi zwłaszcza na wysoki stopień skoordynowania sposobów działania, ścisły podział ról między jej uczestnikami i trwałość form działalności.

W ocenie sądu odwoławczego, podnoszone przez obrońcę oskarżonego okoliczności, iż oskarżeni A. K. i G. A. nabywali i zbywali narkotyki poza obszarem współpracy z A. M. - nie stanowią takich, które miałyby charakter wykluczających możliwość oceny działań tych oskarżonych jako podejmowanych w warunkach art. 258 kk w zakresie ustalonym przez sąd I instancji. Fakt, że członek zorganizowanej grupy popełnia przestępstwo samodzielnie poza grupą nie przekreśla sam w sobie znaczenia tych okoliczności, które świadczą o funkcjonowaniu takiej zorganizowanej grupy i przestępczej działalności podejmowanej w jej ramach. Dotyczy to podnoszonych w apelacji kwestii, takich jak pośrednictwo A. K. w transakcjach sprzedaży marihuany M. F. (1) przez M. K., sprzedaż i udzielanie amfetaminy T. P. (1) i J. D. przez A. K., udzielania amfetaminy członkom rodziny i znajomym A. K. – żonie, córce, pasierbowi, znajomemu - K. S.. Odnośnie okoliczności związanych z M. F. i M. K., prawdą jest, iż z wyjaśnień A. K. wynika, iż pośredniczył w transakcjach narkotykowych pomiędzy w/w, z czego osiągał zyski (wyjaśnienia A. K. k. 347-348 t. II/AK). J. D. A. K. sprzedawał amfetaminę dla jego potrzeb okresie od października 2006r do aresztowania, a łączna ilość narkotyku wyniosła około 20 gramów (wyjaśnienia A. K. k. 380-381 t. II/AK). Natomiast odnośnie do oskarżonej M. M. (1) poczynione przez sąd okręgowy ustalenia faktyczne zostały zawarte na stronach 19-20 pisemnych motywach wyroku. Z ustaleń tych, znajdujących pełne oparcie w zgromadzonych dowodach – wyjaśnieniach A. K. i M. M. wynika, iż narkotyki, które rozwodził kiedy M. M. (1) pełniła rolę jego kierowcy, pochodziły od A. M.. Podobna sytuacja dotyczy R. G. (2), który we wcześniejszym okresie spełniał tę samą rolę, co M. M.. Okoliczność, czy w/w mieli świadomości pochodzenia narkotyków, które rozwodził A. K., nie daje żadnych podstaw do wnioskowania o braku związku A. M. z czynnościami wykonywanymi przez A. K. korzystającego z pomocy R. G. i M. M.. Jednoznacznie z wyjaśnień A. K. wynika, iż środki narkotyczne rozwożone do odbiorców samochodem kierowanym przez R. G. (2), czy M. M. (1) przekazywał A. K. A. M. (wyjaśnienia A. K. k. 647-648 t. IV/AK i szereg wcześniejszych w odniesieniu do M. M.). Jeśli chodzi o U. F., A. K. wyjaśniał, że kontaktowała się ona z A. M. i po ich telefonicznych uzgodnieniach razem z A. M. zawozili jej amfetaminę z wyjątkiem jednej sytuacji, gdy na polecenie A. M., lecz bez niego, A. K. zawiózł ją i narkotyki do Z. do jednostki wojskowej, gdzie służbę wojskową odbywał jej brat (wyjaśnienia A. K. k. 131 t. I/AK, k. 518 t. III/AK).

Wbrew temu, co twierdzi obrońca A. M., analiza całości wyjaśnień A. K. nie daje podstaw do oceny, iż relacje te były niekonsekwentne co do określenia osób „rzekomo istniejącej zorganizowanej grupy przestępczej, którą jego zdaniem miał kierować A. M.”. Wskazując osoby, które najściślej współpracowały z A. M. (tj. siebie samego i G. A.), określając krąg nabywców środków narkotycznych, opisując okoliczności współpracy swojej, G. A. oraz same okoliczności przeprowadzanych transakcji narkotykowych przez odbiorców – A. K. zachował w swoich relacjach stałość i konsekwencję. Nie jest trafny przywołany dla poparcia powyższej tezy w uzasadnieniu środka odwoławczego argument, iż w trakcie jednego z przesłuchań zapytany o krąg osób nie należących do „grupy A. M.”, A. K. stwierdził, iż tylko T. P. (1) do tej grupy nie należał. Pytanie kierowane w czasie tego przesłuchania do A. K. nie brzmiało tak, jak przytacza je obrońca. Jak wynika z zapisu w protokole (k. 636), A. K. zapytano, „czy jeszcze są jakieś inne osoby, którym podejrzany w okresie od października 2006r do kwietnia 2007r dostarczał narkotyki, a które nie należały do grupy M.”, na co odpowiedział: „nie ma takich osób. Te osoby o których wyjaśniałem należały do tej grupy i kwestie finansowe

kontrolował M.". W pytaniu tym nie znalazło się więc nazwisko T. P., a zatem odpowiedź także nie dotyczyła tylko T. P. i nie zmienia tego fakt, iż wcześniejszy fragment wyjaśnień A. K. dotyczył osoby T. P.. Natomiast w wyjaśnieniach składanych tak wcześniej, jak i późniejszych A. K. wielokrotnie i konsekwentnie wskazywał na krąg osób powiązanych z A. M., jak i określał, które osoby nie miały takich powiązań, a nawet nie znały A. M.. W tym zakresie prawidłowo wyjaśnienia te zostały ocenione przez sąd I instancji jako zasługujące na wiarę. Inną rzeczą jest kwestia umiejscowienia przez A. K. wydarzeń w czasie, oraz określenia ilości środków narkotycznych, we wprowadzaniu których do obrotu uczestniczył, czy też je udzielał oraz którymi obrót miał możliwość zaobserwować. Odnośnie do tych okoliczności w szeregu przypadkach brak było konsekwencji w wielu fragmentach wyjaśnień A. K., co dostrzegł sąd I instancji i do czego obszernie i szczegółowo odniósł się w pisemnych motywach wyroku.

Nadto, dostrzegać trzeba i to, że w realiach sprawy niniejszej z góry istniało założenie, iż A. K. i G. A. będą wykonywać przestępcze czynności również na własną rękę. Jak prawidłowo bowiem w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego G. A. ustalił sąd I instancji, w czasie współpracy z A. M. G. A. jako wynagrodzenie za wykonywanie przydzielonych mu zadań otrzymywał amfetaminę. Podobna sytuacja dotyczyła A. K.. Otrzymywanymi ilościami narkotyku w/w mogli swobodnie dysponować, a więc zażyć, udzielić innej osobie, czy zbyć konsumentowi lub osobie, która dokona dalszej sprzedaży. Wielokrotnie w swoich wyjaśnieniach A. K. przyznawał, że tak właśnie postępował z narkotykami, które otrzymywał od A. M. jako wynagrodzenie za wypełnianie czynności w okresie od października 2006r do kwietnia 2007r, np. udzielając, czy zbywając je T. P. (1), czy też innym osobom (wyjaśnienia A. K. k. 661, 670-671 t. IV/AK, k. 2171, k. 2173 a.s.), zaś we wcześniejszym czasie ich współpracy – w okresie od września 2005r do kwietnia 2006r kupował od A. M. narkotyki i sprzedawał je różnym osobom (wyjaśnienia A. K. k. 672-675 t. IV/AK, k. 2173 a.s.). Fakty te w swoich wyjaśnieniach przyznawał A. M., stwierdzając, iż A. K. za udzielaną mu pomoc „miał dostęp do narkotyków,... brał na swoje potrzeby 10-15 gramów”, nadto kupował narkotyki od niego w cenie, za jaką je kupował A. M., podobnie A. M. rozliczał się z G. A. (wyjaśnienia A. M. k. 2606 a.s.).

Odnosząc się do argumentu zawartego w uzasadnieniu apelacji, związanego z brakiem wykazania w pisemnych motywach wyroku „jakiegokolwiek świadomości działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” współoskarżonych wymienionych w opisie czynu z punktu 1 wyroku, stwierdzić należy, iż nie został on szerzej rozwinięty w dalszej części wywodów uzasadnienia środka odwoławczego. Nie jest zatem jasnym, świadomość którego ze współoskarżonych co do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kwestionuje obrońca oraz z jakich przyczyn, a przecież jedynie wskazanie konkretnej osoby i jej sytuacji umożliwia konkretne odniesienie się do takich kwestii. Zawężając je zatem do świadomości oskarżonego A. M. co do tego, iż grupa osób, w której funkcjonował, stanowiła zorganizowane przestępcze przedsięwzięcie, zagadnienie to nie może nasuwać żadnych poważniejszych wątpliwości. Stan świadomości oskarżonego w tym zakresie oceniany już tylko przez pryzmat jego własnych działań musi być określany jako pełny, skoro to z jego inicjatywy A. K. i G. A. podjęli swoje role, to on role te określił, on nabywał narkotyki, które A. K. i G. A. przygotowywali do dalszej sprzedaży, dysponował finansami, decydował, komu narkotyk ma być sprzedany. Miał też zupełną świadomość czynności wykonywanych przez A. K., G. A. i inne osoby współuczestniczące w przestępczej strukturze. Uświadamiał sobie własny udział w grupie zajmującej się zorganizowaną działalnością, począwszy od zakupu środków narkotycznych, przez ich ukrycie, magazynowanie, porejowanie w celu obrotu nimi i dalszy obrót, oraz udział innych osób w tych czynnościach.

Prawidłowo również ustalił sąd I instancji fakty i okoliczności świadczące o tym, że oskarżony A. M. kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw, w skład której wchodził A. K., G. A. i inne osoby wskazane w opisie czynu z punktu 1 zaskarżonego wyroku. Takie okoliczności, wynikające z wyjaśnień A. K. i G. A., jak to, iż A. M.:

- wykladał pieniądze na zakupy i dokonywał zakupów narkotyków, a zatem w całości decydował o zakupach – ich częstotliwości oraz ilościach i rodzaju nabywanych narkotyków,
- dobrał A. K. i G. A. do współpracy, określił cel tej współpracy,
- samodzielnie przydzielił i określił zaakceptowane następnie przez nich role,

- samodzielnie wytyczył metody działań, tj. wskazał, gdzie, który z nich, w jaki sposób ma przygotować środki odurzające i substancje psychotropowe, przez kogo, w jaki sposób będą one dostarczane odbiorcom, gdzie i kiedy,
- wskazał krąg osób będących odbiorcami narkotyków,
- określał ilości tych środków przeznaczonych do sprzedaży dla danego odbiorcy bez czynienia jakichkolwiek uprzednich uzgodnień z A. K., czy G. A.,
- określał, za jaką cenę narkotyki będą sprzedane czyniąc to również całkowicie autonomicznie,
- określał samodzielnie kiedy i w jakiej formie nastąpi zapłata za narkotyk, np. w chwili przekazywania środków narkotycznych, czy w późniejszym czasie,

świadczą o tym, iż całkowicie kontrolował wszystkie sfery tej przestępczej działalności począwszy od jej trwania, po sposób funkcjonowania, jej zakres, skończywszy na finansach oraz decydował o tych sferach.

Okoliczności te wynikają wyraźnie z wyjaśnień A. K. złożonych w śledztwie (k. 107-112 t. I/AK, k. 580-581, k. 600-604 t. III/AK), oraz przed sądem, kiedy to twierdził, iż A. M. „tym wszystkim, czyli handlem narkotykami kierował...” - do niego „wpływały pieniądze z narkotyków”, on też ustalał, jakie będą zyski dla A. K., określał cenę narkotyku, wskazywał, od kogo i w jakiej kwocie ma on odebrać pieniądze, on kontaktował się telefonicznie z odbiorcami, przy czym nie uzgadniał tego wcześniej z A. K., a jedynie powiadamiał go (wyjaśnienia A. K. k. 2168-2171 a.s.).

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko sądu meriti, iż w realiach sprawy przedmiotowej, kierowniczej pozycji A. M. w zorganizowanej grupie przestępczej nie przekreślał fakt, że sprawowanie kontroli nad działalnością grupy nie było obwarowane stosowaniem wobec członków grupy mechanizmów mających na celu wymuszenie wykonywania poleceń. Wykonywanie poleceń może być obwarowane sankcjami, ale może również wynikać z dobrowolnego podporządkowania się kierującemu grupą, zwłaszcza, jeśli celem działania grupy jest osiągnięcie korzyści materialnych, zaś sankcją za nieposłuszeństwo jest perspektywa wykluczenia ze struktur grupy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadniczą płaszczyzną ustalenia tego, czy sprawca pełni w grupie przywódczą rolę jest wykazanie, czy faktycznie decyduje on o funkcjonowaniu grupy, tj. o sposobie tego funkcjonowania, jego kształcie, zakresie osobowym i przedmiotowym, w tym o intensywności podejmowanych działań – częstotliwości transakcji i wielkości przedmiotu transakcji, oraz czy faktycznie funkcjonowanie to kontroluje. W odniesieniu do A. M. wszystkie te warunki były spełnione, albowiem to oskarżony o wszystkich tych kwestiach decydował począwszy od zawiązania się grupy po jej istnienie i zaprzestanie funkcjonowania. Pogląd zbieżny z przedstawionym wyrażony został w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 stycznia 2008r w sprawie II Aka 396/07 (Lex numer 577355), w którym sąd ten stwierdził, iż „posiadanie przez sprawcę pozycji kierującego grupą mającą na celu popełnianie przestępstw nie musi wiązać się ze spełnieniem pewnych ustalonych i utrwalonych przesłanek, a także istnienia w grupie określonych reguł hierarchicznego podporządkowania. Jedynym kryterium weryfikacji tego, czy sprawca kieruje grupą przestępczą jest ustalenie, czy sprawuje on faktyczną kontrolę nad działalnością grupy, czy w jego gestii leży podejmowanie zasadniczych dla funkcjonowania grupy decyzji oraz czy ma możliwość wydawania poleceń członkom grupy. Nie jest koniecznym atrybutem kierownictwa grupą przestępczą możliwość karania członków grupy za niewykonanie poleceń lub ich niewłaściwe wykonanie. Wykonywanie poleceń kierującego grupą może być obwarowane różnego rodzaju sankcjami, ale może też wynikać z dobrowolnego podporządkowania się jego autorytetowi”.

Zdaniem sądu odwoławczego, jako zupełnie nietrafne ocenić trzeba zarzuty zawarte w apelacji obrońcy A. M. oraz argumentację z uzasadnienia środka odwoławczego w części, w jakiej kwestionują przyjęte w punkcie 2 wyroku ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, w obrocie którymi oskarżony brał udział i których udzielał oraz czas przestępczej działalności.

W treści zarzutu autor apelacji podniósł, iż ustalenia w tym przedmiocie poczynione zostały na podstawie „sprzecznych i niekonsekwentnych wyjaśnień A. K. i G. A.”.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia świadczy jednak o tym, iż fakty dotyczące tych okoliczności sąd I instancji ustalił nie tylko w oparciu o wyjaśnienia G. A. i wyjaśniania A. K. (w zakresie, w jakim mogły być ocenione jako zasługujące na wiarę), ale także w oparciu o wyjaśnienia samego A. M. złożone w postępowaniu przygotowawczym (strona 57 uzasadnienia). Jak wynika z uzasadnienia apelacji, skarżący okoliczność tą zdawał się zauważać, jednak pomijał jej znaczenie. Wskazał też, iż oskarżony w toku rozprawy stwierdził, iż odnośnie do rozpoczęcia swej działalności w 2005r mógł się pomylić oraz przywołał tezy z orzecznictwa i nauki, według których „samo przyznanie się do winy nie jest wystarczającym dowodem, jako, że w praktyce sądowej znane są przypadki bezzasadnego samooskarżenia”. Przypomnieć w związku z tym w tym miejscu należy, iż w toku śledztwa A. M. począwszy od przesłuchania w dniu 26 maja 2008r składał wyjaśnienia, w których przyznawał, że handlował narkotykami (amfetaminą, marihuaną, tabletkami ekstazy) w tym przyznał, że handlował nimi od początku 2005r (wyjaśnienia k. 461-464 t. III/AM). Dalej potwierdzał te wyjaśnienia (k. 480-481 t. III/AM), oraz wyjaśnił, że wprowadził do obrotu bardzo duże ilości narkotyków – około 30 kg amfetaminy, około 30 kg marihuany, nie mniej niż 2500 sztuk tabletek (wyjaśnienia oskarżonego z dnia 22 grudnia 2008r k. 567-570 t. III/AM). Podczas kolejnego przesłuchania (k. 587-589 t. III/AM) także przyznał się do zarzutów w takim zakresie jak wyjaśniał w dniu 22 grudnia 2008r, podobnie w następnym (k. 622-624 t. III/AM). W postępowaniu przed sądem również najpierw przyznał się do popełnienia zarzuconych przestępstw i potwierdził „tezy i zarzuty aktu oskarżenia”, odmawiając składania dalszych wyjaśnień (wyjaśnienia z rozprawy k. 2102 – 2104 a.s.). Potem stwierdził, że co do rozpoczęcia współpracy z A. K. w 2005r „mógł się pomylić” i w krótkich wówczas wyjaśnieniach podał, że w ramach współpracy z nim sprzedał 5-6 kilogramów - łącznie marihuany i amfetaminy oraz może 200-300 tabletek (wyjaśnienia k. 2437-2439 a.s.). Jednak następnie A. M. złożył obszerną, zawartą na wielu stronach protokołu relację (k. 2601-2609 a.s.), w której opisał swą przestępczą działalność, wyjaśniając, że rozpoczął ją od 2005r, „mogło się zdarzyć”, że sprzedawał narkotyki także pod koniec 2004r, przy czym od czasu odzyskania wolności w 2004r do czasu opuszczenia zakładu karnego przez G. A. sam sprzedawał narkotyki, potem współpracował z nim, a od października 2006r z A. K.. Łączną ilość marihuany i amfetaminy, które sprzedawał wraz z tymi, jakie zużył dla swoich potrzeb określił na około 50 kilogramów oraz około 5000-6000 tabletek, w dalszych wyjaśnieniach 30-40 kilogramów (4131 a.s. i nast.). Po odczytaniu wyjaśnień złożonych w śledztwie potwierdził je odnośnie omawianych kwestii, podał, że „podane ... ilości narkotyków potwierdza”, jak również to, że osiągnął z ich sprzedaży zysk w wysokości około 100 000zł (wyjaśnienia k. 2608-2609 a.s.).

Powyższe wyjaśnienia A. M. sąd I instancji ocenił jako mające znaczenie dla ustalenia określonych faktów, w tym łącznej ilości środków narkotycznych będących przedmiotem obrotu. Nie ma powodów, dla których należałoby uznać, iż nie zasługują na wiarę twierdzenia A. M., zgodnie z którymi uczestniczył w obrocie około 30 kilogramami amfetaminy i podobną ilością marihuany. Tak określał te ilości w śledztwie, a w toku rozprawy choć wskazywał na inne - mniejsze wielkości, to jednak potwierdzał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Brak podstaw do ustalenia, iż A. M. składając powyższe wyjaśnienia nieprawdziwie „samooskarżał się”. Na okoliczności, które taką tezę mogłyby potwierdzać nie wskazuje także obrońca oskarżonego. Wyjaśnienia te znajdują natomiast potwierdzenie w innych dowodach, zwłaszcza w ocenionych jako zasługujące na wiarę relacjach G. A., które odnośnie omawianych kwestii z wyjątkiem końcowego etapu postępowania sądowego nie były niekonsekwentne. Z tych wyjaśnień G. A. wynika, iż w okresie, kiedy osobiście zajmował się dzieleniem narkotyków na porcje, a więc miał o ich ilości bezpośrednią wiedzę – przygotował do sprzedaży nie mniej niż 19200 gramów amfetaminy i tyle samo marihuany (co miało miejsce w okresie od kwietnia do czerwca 2006r w garażu na ul. (...) przy ul. (...)), następnie w lipcu 2006r – po 800 gramów tych narkotyków (w swoim mieszkaniu). W dalszych miesiącach 2006r i w 2007 współpraca G. A. i A. M. przybrała inną formę – polegającą na tym, że G. A. nie porcejował już narkotyków, czynności te wykonywał A. M.. G. A. jeździł natomiast z A. M. i również bez niego do odbiorców tych środków narkotycznych w celu ich sprzedaży, jak i był świadkiem niektórych transakcji zakupów narkotyków dokonywanych przez A. M.. Zliczając choćby ilości będące przedmiotem zakupów, których to transakcji G. A. był świadkiem – od mężczyzny o pseudonimie (...) (jak ustalono okazał się nim K. M. (1)) – łącznie nie mniej niż 1800 gramów amfetaminy, od nieznanego G. A. osób – nie mniej niż 1500 gramów amfetaminy, oraz nie mniej niż 2000 gramów marihuany i tabletki ekstazy, a także uwzględniając te ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, które były przygotowywane do sprzedaży przez A. K. w

okresie od października 2006r do kwietnia 2007r – ocena sądu I instancji w/w wyjaśnień A. M. jako mogących być podstawą miarodajnych ustaleń w przedmiocie ilości narkotyków będących przedmiotem obrotu określona w punkcie 2 wyroku była w pełni prawidłowa. Odnośnie ilości amfetaminy udzielonej G. A. i A. K., przypomnieć należy, iż sam A. M. w swoich wyjaśnieniach określał, że sprzedał A. K. 1500 gramów amfetaminy, 500 gramów marihuany, 100 tabletek, G. A. – 1000g amfetaminy, 100 g marihuany, 100 sztuk tabletek, sprzedając A. i K. zarabiał po 2 zł na gramie amfetaminy i marihuany, 1,30zł na tabletkę (wyjaśnienia A. M. k. 461-464 t. III/AM). Nadto nie jest kwestionowanym, albowiem zbieżnie wyjaśniają o tym wszyscy trzej oskarżeni, iż zarówno A. A., jak i A. K. poza tym, że kupowali narkotyki od A. M., to także otrzymywali je jako wynagrodzenie za swoją działalność. Także zatem i w tym zakresie wyjaśnienia A. K. i G. A. znajdują potwierdzenie w dowodzie z wyjaśnień A. M., stąd uprawnionym było uznanie ich za wiarygodne przez sąd meriti i w konsekwencji właściwym w oparciu o te wyjaśnienia ustalenie faktów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawidłowymi są także ustalenia sądu meriti w zakresie udzielania marihuany i amfetaminy P. P. (2) w okresie małoletniości świadka (co zakwalifikowano jako wypadek mniejszej wagi określony w art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), a także co do nabywania przez P. P. (2) od A. M. w celu sprzedaży amfetaminy w dalszym okresie czasu. Ustalenia te oparte zostały w szczególności na relacjach samego P. P. (2) składanych w charakterze podejrzanego prawidłowo ocenionych jako zasługujące na wiarę (k. 29-30, k. 49, k. 59 t. I/PP), a także na dowodach z wyjaśnień G. A. i A. K.. Ocena tych dowodów nie nasuwa zastrzeżeń.

W ocenie sądu odwoławczego, prawidłowo przyjął sąd I instancji, iż nie są wiarygodne wyjaśnienia G. A. i A. B. (1) złożone w toku rozprawy, zgodnie z którymi substancja, którą miał nabyć A. M. oraz sprzedać A. B. (1) nie była heroiną, a „brązową amfetaminą”. Odnośnie tej kwestii przypomnieć należy, iż G. A. opisując okoliczności zakupu heroiny przez A. M. (wyjaśnienia G. A. k. 59-64 t. I/GA) wyjaśnił, iż dwukrotnie był tego świadkiem. Jak podał, w maju lub w czerwcu 2006r A. M. kupił 6 gramów a następnie 8 gramów od dwóch mężczyzn. Transakcje odbyły się na ul. (...), gdzie G. A. pojechał wtedy z A. M.. Opisał, jakim samochodem przyjechali mężczyźni, ich wygląd, w jakim byli wieku, oraz w jaki sposób przebiegły transakcje. Wyjaśnił, iż on sam nie wychodził z samochodu A. M., który doszedł do ich samochodu i przez okno podali mu oni małe paczuszki, od razu im zapłacił. Jednym razem kupił 6 gramów, drugim 8 gramów heroiny, płacąc po 80 zł gram. W dalszych wyjaśnieniach (k. 106-109 t. I/GA) odnośnie A. B. (1), który w okresie od czerwca do grudnia 2006r kupował od niego i A. M. amfetaminę podał, iż A. B. handlował narkotykami razem z J. K. (obecnie S.) i wyjaśnił, iż raz był świadkiem zakupu od A. M. przez J. K. i A. B. (1) poza amfetaminą również kilku gramów heroiny. A. M. przekazał J. K. te narkotyki pod domem na ul. (...), pod tym adresem przebywał wtedy także A. B. (1), amfetamina była w jednej torebce, heroina osobno. Przesłuchiwany wielokrotnie w późniejszym czasie (k. 116-119, k. 144-148, k. 180-182, k. 185-188, k. 193-194, k. 198-199, k. 201- 203, 209-212, 221-223, 247-249, 263-265 t. I i II/GA) podtrzymywał wcześniejsze wyjaśnienia, powtarzał je, uzupełniał, także w toku przesłuchań dotyczących tej konkretnej okoliczności (wyjaśnienia G. A. k. 185-188, k. 240). Okoliczności dotyczące zakupu heroiny przez niego i J. K. przedstawił zbieżnie w tymi wyjaśnieniami w toku śledztwa A. B. (1) (wyjaśnienia A. B. (1) k. 21-22 t. I/AB). Prawidłowo przyjął sąd I instancji, iż relacje te jako zasługujące na wiarę mogą stanowić podstawę miarodajnych ustaleń w zakresie zachowań przypisanych A. M. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, odrzucając te, które G. A. i A. B. (1) zaprezentowali w trakcie postępowania sądowego. Zgodzić się trzeba z argumentacją sądu meriti (strona 55 uzasadnienia), iż twierdzenia G. A., iż nie wie, czy to była heroina, może brązowa amfetamina (wyjaśnienia k. 2503-2509 a.s.), oraz A. B., iż nie może wykluczyć, że „była to jednak amfetamina, a nie heroina” (wyjaśnienia k. 2808 a.s.), nie mogły zostać ocenione pozytywnie z punktu widzenia ich wiarygodności, zważywszy na jednoznaczność relacji w/w w postępowaniu przygotowawczym, ich wzajemną zbieżność, a dodać można, iż także z uwagi na brak logicznej i przekonującej argumentacji mogącej tłumaczyć zmianę wyjaśnień w tym zakresie. G. A. w tej mierze stwierdził bowiem, iż nie wie, „skąd pojawiła się heroina w jego wyjaśnieniach”, podobnie A. B. (1) tłumaczył, iż nie wie, „skąd mu wpadło go głowy, żeby określić, że była to heroina” oraz nie wie, czy kupował narkotyk „jako heroinę czy amfetaminę”.

Odnosząc się do zarzutu i argumentacji zawartych w apelacji obrońcy A. M. dotyczących nieuwzględnienia przez sąd I instancji przy ustalaniu ilości udzielonych i wprowadzonych przez oskarżonego do obrotu narkotyków faktu, iż były one zmieszane z substancjami nie stanowiącymi środków odurzających i substancji psychotropowych, sąd odwoławczy stoi na stanowisku, iż prawidłowym jest pogląd sądu okręgowego, zgodnie z którym w realiach sprawy

przedmiotowej powyższa okoliczność pozostawała bez znaczenia dla oceny prawnej ustaleń faktycznych, albowiem także po zmieszaniu z glukozą czy ziołami amfetamina, czy marihuana nie przestały być środkami narkotycznymi (strona 57 uzasadnienia). Argumentacja ta znajduje bezpośrednie i konkretne odniesienie do dowodów istniejących w niniejszej sprawie. A. K., podając iż zwykle dosypywali 50 % glukozy do amfetaminy (wyjaśnienia A. K. k.519-520 t. III/AK), twierdził, że „na rynku” dobrej jakości amfetamina to amfetamina w stężeniu 50 %. A. M., tłumacząc różnicę między ilością narkotyków zakupioną a sprzedaną wyjaśniał, że mieszanie narkotyków z innymi substancjami to „normalna procedura stosowana przez osoby handlujące narkotykami”, wszystkim klientom sprzedawał narkotyki takiej samej jakości (wyjaśnienia A. M. k. 464 t. III/AM). O tym, że jakość narkotyków sprzedawanych przez A. M. nie budziła żadnych zastrzeżeń świadczą też zeznania świadka A. B. (3), który wielokrotnie nabywał je od oskarżonego. Jak relacjonował w/w narkotyki od A. M. „nie były złe, a nawet,...były dobre” (zeznania A. B. k. 3771 a.s.). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skoro zatem także po wymieszanu czystego narkotyku z glukozą czy ziołami substancje te i środki nadal były narkotykami nawet dobrej jakości i jako takie były udzielane lub sprzedawane, to brak podstaw, by dokonywać odliczeń tych innych substancji z ich ogólnej ilości. Sąd Apelacyjny podziela w tej kwestii stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 28 kwietnia 2009r w sprawie II AKa 69/09 (publ. KZS 2009/7-8/109, OSA 2011/4/41-49), według którego „narkotyki mogą przedstawiać różną jakość i to z różnych powodów, co nie oznacza, iż przedmiotem obrotu jest tylko czysta substancja narkotykowa. Prezentowanie poglądu o konieczności oddzielenia (w zależności od procentowej jakości narkotyku) innych substancji, a tym samym łagodzenie kary jest zabiegiem błędnym”.

Odnośnie do przyjętego przez sąd okręgowy, a kwestionowanego apelacją obrońcy oskarżonego czasu przestępczej działalności A. M., w szczególności odnośnie co do rozpoczęcia tej działalności w 2004r, zaakceptować należy ocenę dowodów przedstawioną w pisemnych motywach wyroku. Do ustalenia faktów w tym zakresie posłużyły dowody w postaci w szczególności wyjaśnień G. A., A. K. w zakresie w jakim mogły być pozytywnie weryfikowane innymi dowodami i zeznania świadka A. B. (3). Z relacji A. B. (zeznania k. 3769-3771 a.s.) wynika, iż w roku 2004 (w końcu) i 2005 (na początku) wielokrotnie nabywał narkotyki od A. M. w różnych ilościach, niekiedy znacznych. Uprawnioną w świetle tych dowodów była zatem dokonana przez sąd meriti ocena w kwestii przyjętego okresu prowadzenia przestępczej działalności przez oskarżonego A. M..

Zdaniem sądu odwoławczego, niezasadny jest także zarzut z punktu 1. apelacji obrońcy A. M. dotyczący niedopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań osoby o pseudonimie (...) oraz dowodu z akt postępowania toczącego się przeciwko temu mężczyźnie. Obrońca ani oskarżony nie składali wniosku dowodowego co do przeprowadzenia tych dowodów w toku rozprawy przed sądem I instancji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, także we wniesionym środku odwoławczym i jego uzasadnieniu teza dowodowa w istocie nie została w tym zakresie sprecyzowana. A. M. przyznawał, że nabywał amfetaminę od mężczyzny o pseudonimie (...) z K., a zatem tę okoliczność, jako niekwestionowaną dowodem z wyjaśnień oskarżonego można uznać za wykazaną zgodnie z jego twierdzeniami. Nie przekreśla to ustaleń sądu meriti, według których oskarżony w obecności G. A., czy A. K. nabywał narkotyki od różnych, w tym nieustalonych osób i w żadnym razie nie prowadzi do konkluzji, iż nabywał narkotyki jedynie od mężczyzny o pseudonimie (...).

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów i argumentów zawartych w apelacji oskarżyciela publicznego w zakresie dotyczącym oskarżonego A. M., z następujących powodów.

Stanowisko prokuratora odnośnie do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku, (niezależnie od kwestii związanych z prawidłowością tego rozstrzygnięcia z punktu widzenia procesowego, w zakresie czego skarżący nie formułuje zarzutów) - nie jest słuszne z następujących powodów.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie świadczy o tym, iż ustalone zostało jedynie, że oskarżony A. M., który regularnie zażywał amfetaminę, „w całym okresie przestępczej działalności zużył na własne potrzeby około 7500 gramów amfetaminy” (strona 10 uzasadnienia).

Z treści zarzutu i argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji w tej części nie wynika, na jakiej podstawie autor apelacji wywiódł istnienie po stronie oskarżonego A. M. zamiaru „sukcesywnego posiadania w celu późniejszego zażycia” tych narkotyków. Wbrew temu, co twierdzi prokurator, sytuacja A. M. była zupełnie odmienna od sytuacji innych oskarżonych. Jako jedyny z oskarżonych A. M. miał bowiem nieograniczony dostęp do środków narkotycznych, będąc osobą, która nabywała je i następnie wprowadzała do obrotu z udziałem A. K. i G. A., a środki te były przedmiotem dalszego obrotu lub udzielania przez innych oskarżonych. A. M. nie musiał ich „sukcesywnie posiadać w celu późniejszego zażycia”, gdyż miał swobodną możliwość ich zażycia w każdym czasie w tym natychmiast po zakupach.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sytuację tą słusznie ocenił sąd okręgowy w płaszczyźnie braku znamion występku z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i niewłaściwego zbiegu przepisów. Stanowisko, iż posiadanie środków odurzających lub psychotropowych jest czynem współukaranym, gdy sprawca realizuje następnie inny czyn zabroniony przez ustawę, połączony z wyzbyciem się tych środków, czy też posiadanie jest następstwem wcześniejszego np. wytworzenia tych środków, wyrażane jest zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i nauce prawa. I tak, w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2005.11.17 w sprawie II AKa 288/05 (publ. OSA 2006/5/26) przyjęto, iż samo chwilowe posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w związku z jej użyciem nie jest czynem karalnym w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W wypadku zrealizowania przez sprawcę, który posiadał środek odurzający lub substancję psychotropową, innego czynu zabronionego przez tę ustawę (połączonego z wyzbyciem się środka narkotycznego), sprawca odpowiada za zrealizowany czyn następczy. W płaszczyźnie ocen prawnych mamy wówczas do czynienia z niewłaściwym zbiegiem przepisów typizujących każde z tych dwóch zachowań. To zaś oznacza, że przyjęcie w podstawie skazania zarówno zbiegu realnego jak też zbiegu kumulatywnego byłoby błędne. W wyroku z dnia 2009.11.12 w sprawie II AKa 236/09 (publ. Lex nr 553845) Sąd Apelacyjny w Katowicach przyjął z kolei, iż posiadanie środka odurzającego w postaci marihuany stanowi czyn następczy współukarany, skoro jest to następstwem wcześniejszego wytworzenia go przez oskarżonego. Ujęcie tego zachowania w opisie czynu nie jest błędem, niemniej nie powinno mieć ono przełożenia na wymiar kary. Podobnie wypowiedział się T. Srogosz w komentarzu do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Krótkie Komentarze Becka Wyd. C.H.Beck str. 427), stwierdzając, iż „posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, które łączy się z przestępstwami określonymi art. 53, 55, 56, 58 i 59, nie podlega odrębnemu ukaraniu (pozorny zbieg przestępstw). Nie można bowiem np. przewozić lub udzielić środka odurzającego, którego się nie posiadało (czyn współukarany uprzedni). Natomiast konsekwencją wytworzenia środka odurzającego jest jego posiadanie (czyn współukarany następczy). Posiadanie należy traktować jako współukarane, jeśli z przestępstwem głównym łączy je więź sytuacyjna i bliskość czasowa”. Tak samo stwierdzają autorzy komentarza do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii K. Łucarz i A. Muszyńska (Praktyczne Komentarze Oficyna Wolters Kluwer Business str.546v).

Zdaniem sądu odwoławczego, zaakceptować również należy dokonaną przez sąd meriti ocenę wyjaśnień A. K. w części dotyczącej wprowadzania narkotyków do obrotu na terenie Zakładu Karnego B. – F.. Analiza treści tych wyjaśnień uzasadniała wnioski o znacznym stopniu ich ogólności i brakach w zakresie istotnych szczegółów co do opisu zachowania, roli oskarżonego A. M.. Przypomnieć należy, iż z wyjaśnień A. K. złożonych w śledztwie (k. 107-112 t. I/AK) wynikało, że poznał A. M. w 1996r, kiedy razem przebywali w Zakładzie Karnym w P.. Następnie, do końca lat 90 – tych przebywali w Zakładzie Karnym B. – F., gdzie handlowali narkotykami dostarczonymi do zakładu karnego przez inne osoby – m. in. mężczyzn: o przydomku (...), o imieniu (...), (...). Odnośnie tych okoliczności w dalszych wyjaśnieniach podał, że podczas widzeń z (...) przekazywał mu on narkotyki, które następnie on przekazywał A. M. lub (...), a oni je rozprowadzali (k. 602v t. III/AK). Nie podawali mu szczegółów tego. Podał, że (...) „załatwiał” (...). Stwierdził, że nie pamięta, czy było tak, że najpierw przekazywał narkotyki (...) a potem dołączył do tego A. M., czy też oni razem od początku to organizowali. Dalej wyjaśniał (k. 681 t. IV/AK), że mężczyzna o imieniu J. w trakcie widzeń przekazywał mu amfetaminę, za każdym razem po 100 gramów, łącznie 200 gramów, przekazywał też tabletki – łącznie około 40 sztuk. On w trakcie zakupów w sklepiku więziennym przekazywał to więźniowi pracującemu w sklepiku, który wrzucał narkotyki do zakupów (ukryty w papierosach), plombował worek i przekazywał na oddział. Jak wyjaśnił A. K., na oddziale przekazywał on narkotyki (...) lub A. M., nie pamiętał w jakich ilościach któremu z nich. Przytoczenie już tych fragmentów relacji A. K. wskazuje na ich ogólny charakter i wiele niejasności. Nie wiadomo, czy

(...) dostarczał narkotyki spoza zakładu karnego, czy też rozprowadzał je wewnątrz zakładu karnego, na czym polegało porozumienie między A. M. i innymi wymienionymi mężczyznami oraz jaki był jego zakres, czy i komu narkotyki były przekazywane dalej, czy może były tylko zażywane. Nie ustalono i nie przesłuchano osób o przezwisku (...), imionach (...), A.. W powiązaniu z wątpliwościami wskazanymi przez sąd okręgowy w pisemnych motywach wyroku na kartach 80-81, uprawnionym więc było zastosowanie reguły wynikającej z art. 5 § 2 kk, skutkiem czego stało się rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżonego A. M. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia.

Apelacja obrońcy **G. A.** nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem sądu odwoławczego, prawidłowo postąpił sąd I instancji uznając, iż w przypadku oskarżonego G. A. brak jest podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 kk, zaś decyzję w tym przedmiocie właściwie uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny podziela te poglądy judykatury i nauki, według których art. 60 § 3 kk nie ma zastosowania, jeśli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami.

Sytuacja taka ma miejsce w przypadku oskarżonego G. A.. W toku śledztwa oskarżony ten złożył obszernie wyjaśnienia, w których opisał własną działalność przestępczą co do udzielania i udziału we wprowadzaniu do obrotu środków narkotycznych, jak i działalność wielu innych oskarżonych oraz odnośnie do zakresu tej działalności, w tym ilości narkotyków, w których obrocie uczestniczył lub posiadał wiedzę. Wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego potwierdzał następnie przed sądem (k. 2503-2511, k. 2518 i nast. a.s.), przy czym zmienił je odnośnie udzielania heroiny przez A. M.. Odnośnie M. K. G. A. w śledztwie wyjaśniał (k. 57, k. 66-67 t. I/GA), że był „zaufaną” osobą, której A. M. dostarczał narkotyki. Przyjeżdżał on do garażu wynajmowanego przez A. M. na ul. (...) w Ł., w którym G. A. porejował narkotyki. Opisał, jakim samochodem przyjeżdżał, jakie ilości narkotyków nabywał. Jak podawał, wiedział, że M. K. przebywał 4-5 miesięcy w areszcie, który opuścił w styczniu lub lutym 2007r. Wyjaśniał, że zaraz w lutym M. K. skontaktował się z A. M.. Był świadkiem dwóch takich spotkań – przy ul. (...), w ich trakcie M. K. kupił od A. M. nie mniej niż 100 gramów marihuany. W końcowym etapie rozprawy G. A. zmienił wyjaśnienia zarówno co do okoliczności dotyczących przestępczej działalności M. K. po opuszczeniu przez niego zakładu karnego w 2007r, jak i odnośnie do zakresu własnej działalności przestępczej (wyjaśnienia G. A. k. 4517-4518 a.s.). Twierdził, iż w 2007r nie miały miejsca transakcje narkotykowe z udziałem M. K. i tłumaczył, że „nie pamięta, czym się sugerował w śledztwie”, w początkowym etapie postępowania sądowego także „musiał być czymś zasugerowany” wyjaśniając inaczej. O tym, że transakcje takie nie miały miejsca przypomniał sobie „kilka rozpraw wcześniej”. Jednocześnie wyjaśnił także, że „teraz po głębszym zastanowieniu” wydaje mu się, że narkotyków, „które ma w zarzucie było znacznie mniej,... na pewno nie było tego tyle”, o ilu wyjaśniał w śledztwie, „było tego faktycznie może połowa”, a nie wie „skąd w wyjaśnieniach wzięły się takie ilości”.

Oceniając te wyjaśnienia oskarżonego G. A., prawidłowo sąd I instancji uznał, iż nie są wiarygodne co do okoliczności odnośnie których zostały zmienione w toku przewodu sądowego. Pozostawały bowiem sprzeczne z innymi dowodami uznanymi za zasługujące na wiarę, o czym w niniejszym uzasadnieniu mowa jest w tych jego fragmentach, które dotyczą odpowiednich zarzutów apelacji obrońców oskarżonych A. M., K. M. (1) i Ł. P. oraz argumentów zawartych w uzasadnieniu tych środków odwoławczych.

Dodać trzeba, iż przedstawiona przez oskarżonego argumentacja mająca uzasadniać zmianę wyjaśnień, jest zupełnie nieprzekonywująca, nielogiczna, a zatem nie zasługująca na uwzględnienie. Nie sposób bowiem uznać, by spośród dwóch przedstawionych przez oskarżonego wersji odnośnie określonej ilości narkotyków będących przedmiotem obrotu - jednej, w której wskazuje na daną wielkość i wielokrotnie w kolejnych przesłuchaniach w śledztwie informacje te podtrzymuje, powtarza, potwierdza także w początkowym etapie przewodu sądowego oraz drugiej, w której oświadcza, że wskazane ilości narkotyków były może połowę mniejsze i nie wie, dlaczego określał je inaczej – jako podstawę miarodajnych ustaleń uczynić w żaden sposób nie uargumentowaną wersję zmienioną. Trudno też zrozumieć, z jakich powodów (albowiem nie wskazuje ich oskarżony), dopiero na końcowym etapie rozprawy „głębiej”

zastanowił się w kwestiach z tym związanych. Odnośnie przestępczej działalności M. K., wyjaśnienia G. A. składane w śledztwie miały zupełnie jednoznaczny wydźwięk. Oskarżony w kilku czynnościach ze swoim udziałem szeroko wypowiadał się o osobie M. K. wprost i bez wątpliwości wyjaśniając, że wiedział o tym, że M. K. był w 2007r pozbawiony wolności i po opuszczeniu aresztu śledczego kontynuował przestępczą działalność. Niezrozumiałym jest więc argumentacja, że składając te wyjaśnienia „czymś się zasugerował”. Oskarżony nie wyjawiał zresztą czym miałby się zasugerować i w jaki sposób.

Zważywszy na okoliczności, których dotyczyły, powyższe zmiany w wyjaśnieniach G. A. były istotne z punktu widzenia czynienia wielu ustaleń w przedmiocie zakresu przestępczej działalności samego oskarżonego i osób, które wskazywał jako uczestników przestępstw, a zatem dla odpowiedzialności karnej oskarżonego i innych osób oskarżonych. Miały także bardzo istotne znaczenie dla ustalania odpowiedzialności karnej M. K..

Problem, czy treść art. 60 § 3 kk wskazuje na to, iż obligatoryjne stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o tą normę dotyczy tylko sprawcy, który w toku całego postępowania karnego przedstawia niezmienną, jednolitą wersję stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych, czy też przepis ten nie stawia wymogu konsekwentnego podtrzymywania przez sprawcę wyjaśnień w toku całego procesu – był przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie sądowym, głównie z tego względu, iż wymogu takiego ustawodawca literalnie nie zawarł w powyższym przepisie. Zwłaszcza w początkowym okresie obowiązywania Kodeksu karnego z 1997r pojawiały się judykaty, według których art. 60 § 3 kk nie zawiera wymogu konsekwentnego podtrzymywania przez sprawcę wyjaśnień w toku postępowania i potwierdzania ich przed sądem (wyrok SN z dnia 15 listopada 2002 r., II KKN 390/01 LEX nr 74454; wyrok SN z dnia 11 grudnia 2002 r., V KKN 400/01, LEX 75501; postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2003 r., II KK 294/02, LEX nr 74369; wyrok SA w Katowicach z dnia 29 kwietnia 1999 r., II AKa 264/98, OSN Prok. i Pr. 1999, Nr 11-12, poz. 10; wyrok SA w Lublinie z dnia 22 grudnia 1999 r., II AKa 167/99, Prz. Orz. SA w Lublinie 2000, Nr 11, s. 29-30; wyrok SA w Łodzi z dnia 14 września 2000 r., II AKa 146/00, Biul. SA w Łodzi 2001, Nr 11, s. 6; wyrok SA w Lublinie z dnia 6 listopada 2001 r., II AKa 136/01, Prz. Orz. SA w Lublinie 2002 r., Nr 18, s. 26-28; wyrok SA w Lublinie z dnia 23 lipca 2002 r., II AKa 148/01, Prz. Orz. SA w Lublinie 2002 r., Nr 20, s. 23-24). W innych z kolei orzeczeniach prezentowano stanowisko, że sprawca, który na pewnym etapie postępowania przygotowawczego zachowuje się w sposób przewidziany przez dyspozycję art. 60 § 3 k.k., a następnie odwołuje swoje dotychczasowe wyjaśnienia, nie może liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary. Akcentowano, że "ujawnienie" przewidziane w tym przepisie ma charakter czynnego żalu i powinno łączyć się z określonymi przeżyciami psychicznymi, a więc skruchą i chęcią współpracy z organami ścigania (zob. wyrok S.A. w Warszawie z dnia 13 grudnia 1999 r., II AKa 326/99, OSN Prok. i Pr. 2000, Nr 11, poz. 18; wyrok S.A. w Katowicach z dnia 12 kwietnia 2000 r., II AKa 64/00, OSN Prok. i Pr. 2000, Nr 11, poz. 19; wyrok SA. w Krakowie z dnia 22 listopada 2000 r., II AKa 202/00, KZS 2000, Nr 11, poz. 41; wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 lutego 2001 r., II AKa 6/01, Biul. SA w Gdańsku 2001, Nr 8, s. 1; wyrok SA w Łodzi z dnia 28 marca 2001 r., II AKa 34/01, OSN Prok. i Pr. 2002, Nr 4, poz. 22). Poglądy w tej kwestii uległy ujednoczeniu od momentu wejścia w życie z dniem 1 lipca 2003r ustawy z dnia 10 stycznia 2003r zmieniającej Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2003r Nr 17, poz. 155), tj. dodaniem art. 540a kpk, który umożliwia wznowienie postępowania m. in. w sytuacji, gdy skazany wobec którego zastosowano art. 60 § 3 kk nie potwierdzi w innym postępowaniu karnym podawanych przez siebie we własnym procesie informacji. Z kolei przepisy art. 434 § 3 kpk i art. 443 kpk zmienione tą samą ustawą, wyłączają zakaz reformationis in peius w przypadkach gdy do uchylecia wyroku wydanego z zastosowaniem m. in. art. 60 § 3 kk doszło na skutek apelacji wniesionej na korzyść. Uznano zatem, że skoro możliwym jest wzruszenie prawomocnego wyroku z powodu odwołania w innym postępowaniu wyjaśnień obciążających innych sprawców, to tym bardziej odwołanie wyjaśnień w toku sprawy jeszcze nie zakończonej prawomocnie wyklucza ewentualność zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk.

Sąd Apelacyjny stanowisko to w zupełności podziela, uznając, iż warunkiem niezbędnym zastosowania wobec sprawcy nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk jest ujawnienie wszystkich istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, nie zaś wybiórcze, z umniejszeniem własnej roli i roli innych współsprawców, ujawnienie wszystkich znanych uczestników przestępstwa oraz pełne i konsekwentne przedstawianie wydarzeń. Nie może liczyć

na nadzwyczajne złagodzenie kary sprawca, który na pewnym etapie postępowania przygotowawczego zachował się w sposób przewidziany w art. 60 § 3 k.k. a następnie odwołał swoje dotychczasowe wyjaśnienia. Pogląd ten od dłuższego czasu jest dominującym w orzecznictwie sądowym, a jego wyrazem są przykładowo orzeczenia:

- Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011r w sprawie V KK 350/10 według którego warunkiem stosowania art. 60 § 3 k.k. jest właściwa - a nie instrumentalna - postawa i prawdomówność ujawniającego oraz, że, tym bardziej, nie może liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary sprawca, który na pewnym etapie postępowania przygotowawczego zachował się w sposób przewidziany w art. 60 § 3 k.k. a następnie odwołał swoje dotychczasowe wyjaśnienia (LEX nr 738406, Biul. PK 2011/4/31),

- Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010r w sprawie II KK 349/08, według którego z treści art. 60 § 3 k.k. nie wynika, by warunkiem zastosowania tego przepisu było potwierdzenie przyznania także na rozprawie, jego niezmienności w trakcie całego postępowania, w tym sądowego, to jednak sformułowanie art. 540a k.p.k. nie pozostawia co do tego wątpliwości. W sytuacji gdy ustawodawca uważa, że można wznowić postępowanie zakończone prawomocnym orzeczeniem, jeżeli skazany w ramach art. 60 § 3 k.k. nie potwierdził w postępowaniu karnym ujawnionych przez siebie informacji, to tym bardziej zasadny jest pogląd, że nie można zastosować dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego, który zmienia swe wyjaśnienia przed prawomocnym zakończeniem postępowania (publ. OSNwSK 2010/1/964),

- Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004r w sprawie III KK 112/04, według którego przepis art. 60 § 3 k.k. nie ma zastosowania, jeżeli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami (OSNKW 2005/1/6).

Reasumując, słusznie uznał sąd okręgowy, iż wobec G. A. nie było podstaw do tego, by skorzystać z możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 kk.

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, okoliczności, o których mowa w apelacji obrońcy oskarżonego, w postaci podjęcia i kontynuowania przez oskarżonego na określonym etapie procesu współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, skutkiem czego oskarżony złożył wyjaśnienia, które stały się podstawą wielu istotnych ustaleń w sprawie – zostały natomiast uwzględnione przez sąd meriti w ramach okoliczności mających wpływ na wymiar kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd I instancji nie pominął tych okoliczności i uwzględnił je na korzyść oskarżonego, czego wyrazem było orzeczenie o wymierzeniu G. A. kar pozbawienia wolności na poziomie niewiele wykraczającym ponad dolne granice ustawowego zagrożenia. Jednocześnie, jako okoliczności obciążające potraktował sąd okręgowy istotną rolę pełnioną w przestępczej działalności przez oskarżonego i fakt jego uprzedniej karalności, w tym działanie w warunkach recydywy. Sąd Apelacyjny akceptuje dokonaną przez sąd I instancji ocenę całokształtu okoliczności przemawiających na korzyść i obciążających w odniesieniu do oskarżonego, której wynikiem jest określenie wymiaru kar w sposób ukształtowany wyrokiem. Odpowiada ona dyrektywom sądowego wymiaru kary wskazanym w art. 53 kk, pozostając adekwatną w stosunku do wszystkich okoliczności, o których mowa w tym przepisie.

Zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyć natomiast musiała rozstrzygnięcia z punktu 14, w którym przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis ten nie przewiduje kary grzywny. Wymierzenie jej nie znajdowało oparcia także w art. 33 § 2 kk, albowiem nie wynika z opisu zarzutu jak sprzeciwia się temu charakter czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, by dopuszczając się tego występku oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lub by korzyść taką osiągnął. Rozstrzygnięcie o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny zawarte w punkcie 14 wyroku musiało zatem ulec uchyleniu po rozwiązaniu kary łącznej grzywny wymierzonej oskarżonemu w punkcie 49 c zaskarżonego wyroku.

Nie jest zasadna apelacja obrońcy oskarżonego **L. P.**

Jak wynika z konstrukcji zarzutów oraz uzasadnienia środka odwoławczego, w zakresie rozstrzygnięć co do winy, obrońca oskarżonego kwestionuje przypisanie oskarżonemu czynu z art. 258 § 1 kk oraz ustalenie, iż czynów

polegających na udzielaniu środków odurzających i substancji psychotropowych oskarżony dopuścił się działając w warunkach tej zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw.

Analiza treści pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia w części dotyczącej oskarżonego Ł. P. świadczy o tym, iż ustalając fakty w tym zakresie sąd meriti oparł się na dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonego, wyjaśnień G. A. i wyjaśnień i zeznań Ż. S. (strony 6-7 uzasadnienia). Treści płynące z tych dowodów uprawniały sąd rozpoznający sprawę do poczynienia ustaleń, zgodnie z którymi oskarżony Ł. P. należał do kręgu odbiorców narkotyków A. M., podczas transakcji sprzedaży A. M. towarzyszył G. A., który także w niektórych przypadkach na polecenie A. M. ale bez jego udziału dostarczał narkotyki, w okresie od końca lipca 2006r do końca grudnia 2006r systematycznie nabywał amfetaminę, marihuanę i tabletki ekstazy od A. M. lub G. A. dokonując zakupów osobiście jak i zlecając to Ż. S., przy czym finansowo rozliczał się z nich z A. M. lub z G. A. (strony 7, 60 uzasadnienia). Jak wskazał sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia (strona 60), ustalając, iż Ł. P. był osobą wskazaną G. A. przez A. M. jako nabywca narkotyków i należał do kręgu odbiorców A. M., dał wiarę relacjom składanym przez G. A. i Ż. S., uznając je za konsekwentne, niezmiennie w toku całego postępowania i wzajemnie uzupełniające się. Tym samym nie dał wiary wyjaśnieniom Ł. P., który twierdził, że kupował narkotyki jedynie od G. A. oraz wyjaśnieniom A. M.. Przypomnieć w tym miejscu trzeba, iż w tym przedmiocie G. A. wyjaśniał w postępowaniu przygotowawczym, że jeździł z A. M. w okolice miejsca zamieszkania Ż. S. i Ł. P. (określał oskarżonego pseudonimem (...)) w celu dostarczenia narkotyków, wiedział od A. M., jaka ilość narkotyków zostanie dostarczona, czekał w samochodzie na A. M., który szedł do mieszkania oskarżonego i Ż. S., zdarzało się też, iż podczas odbioru narkotyków obecny był sam G. A.. Z wyjaśnień tych wynika nadto, że często transakcje przeprowadzane były z Ż. S., jednak kilka razy oskarżony osobiście odebrał narkotyki od A. M. (wyjaśnienia G. A. k. 180-182 t. I Ższ/ŁP). Wyjaśnienia te G. A. podtrzymywał w śledztwie oraz przed sądem. Pozostają one we wzajemnej korelacji z wyjaśnieniami i zeznaniami Ż. S., która relacjonowała, iż nabywała narkotyki dla Ł. P. i na jego prośbę od obu oskarżonych – G. A. i A. M.. Zakupione środki narkotyczne oskarżony w części sprzedawał innym osobom, w części przeznaczał dla swoich potrzeb.

Powyższych dokonanych przez sąd okręgowy ustaleń faktycznych nie kwestionował obrońca Ł. P..

Podnosił natomiast, iż uwzględniając dowody zebrane w sprawie w odniesieniu do Ł. P., brak jest podstaw do przyjęcia, by oskarżonego łączyła z „kimkolwiek więź organizacyjna”, by miał świadomość i akceptował, że przystępując do przestępczego współdziałania przystępuje do zorganizowanej grupy przestępczej oraz, by w grupie takiej zajmował określone miejsce i pełnił w jej ramach określone role.

Zarzutów tych jak i argumentacji z uzasadnienia apelacji sąd odwoławczy nie podziela.

Słusznie przyjął sąd rozpoznający sprawę, iż ze wskazanych dowodów i właściwie w oparciu o nie ustalonych faktów wynika jednoznacznie, że Ł. P. należał do kręgu osób wchodzących w skład „siatki dilerów”, tj. osób, które systematycznie i regularnie nabywały narkotyki. Miał świadomość istnienia stałego źródła, z którego narkotyki może uzyskać, sam zaś systematycznie je nabywał i prezentował gotowość stałego ich nabywania. Był także w pełni świadom tego, iż A. M. nie działa samodzielnie, skoro A. M. na spotkania w celu przeprowadzenia transakcji przyjeżdżał w towarzystwie G. A., bądź też G. A. sam dostarczał narkotyki, jednocześnie sprzedaż uzgadniana była z A. M., co świadczy o organizacji sposobu dokonywania tych transakcji. Te elementy wskazują na istnienie struktury, którą charakteryzowały zorganizowanie i trwałość. Ł. P. miał świadomość zarówno bytu tej struktury, jak i jej cech oraz akceptował to. Dotyczy to także roli w niej oskarżonego. Rolą tą było stałe nabywanie narkotyków i gotowość do realizowania tych czynności, co stanowiło istotne ogniwo struktury. Na wszystkie te elementy wskazał sąd rozpoznający sprawę w pisemnych motywach rozstrzygnięcia (strony 87-88 uzasadnienia). Wskazać też trzeba, iż dla ustalenia znamion z zakresu sfery podmiotowej występku z art. 258 § 1 kk, nie jest niezbędne, by sprawca posiadał wiedzę o szczegółach organizacji grupy, jak i aby znał wszystkie osoby ją tworzące, mechanizmy jej funkcjonowania. Natomiast wystarczającym jest stałe spełnianie zadań, dla realizacji których grupa została zawiązana lub gotowość do ich stałego spełniania, jeśli sprawca ma świadomość istnienia grupy.

Pogląd zbieżny z wyrażonym w sprawie niniejszej na tle sytuacji podobnej wypowiedział Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 października 2008r w sprawie sygn. akt V KK 141/08 (publ. Prok. i Pr. – wkł. 2009/5/20), stwierdzając: „trudno uznać w przypadku zorganizowanej grupy zajmującej się obrotem narkotykami, żeby osoby systematycznie nabywające od niej środki odurzające w celu dalszej odsprzedaży nie wchodziły w skład jej struktury. Zatem gdyby dostawy narkotyków dla takiego odbiorcy odbywały się systematycznie, nie miały charakteru incydentalnego, bądź gdyby zostało wykazane, że odbiorca wyrażał gotowość stałego nabywania narkotyków od członków zorganizowanej grupy przestępczej, można byłoby przyjąć, że uczestnicząc w taki właśnie sposób w obrocie narkotyków, osoba ta przynajmniej godziła się na to, że weszła w strukturę grupy, brała w niej udział. Bowiem osobę, która deklaruje wolę współpracy z grupą i stale odbiera od grupy narkotyki, łączy już pewna więź organizacyjna, którą stanowi owo porozumienie wyrażające się w gotowości odbierania narkotyków” i dalej z uzasadnienia: „branie udziału w takiej grupie oznaczać również może bycie odbiorcą narkotyków od takiej grupy, ale wtedy, gdy transakcje dokonywane z grupą miałyby charakter stały. Taki stały odbiorca narkotyków właśnie przez fakt regularnego uczestnictwa w handlu środkami odurzającymi pozostaje w strukturach grupy zajmującej się obrotem narkotykami. Działalność takich osób musi być oceniona jako jedno z ogniw działania grupy”.

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej, w sytuacji regularnego nabywania narkotyków przez Ł. P. od A. M. i G. A., wyrażania gotowości do ich nabywania oraz przy spełnieniu innych znamion występku z art. 258 § 1 kk, w pełni uprawnioną więc była dokonana przez sąd I instancji ocena, iż w/w ustalone fakty dają podstawy do przyjęcia, że Ł. P. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na udziale w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi i udzielaniu tych środków i substancji w rozumieniu art. 258 § 1 kk oraz, że przestępstwa przypisanego mu w punkcie 29 zaskarżonego wyroku dopuścił się działając w ramach tej grupy. Brak także podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 424 § 1 kpk sformułowanego w apelacji, bowiem, jak wykazano wyżej, w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku znajduje się odniesienie do wszystkich tych okoliczności, które świadczą o przedmiotowych i podmiotowych cechach stanowiących znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł. P..

Zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyć natomiast musiała rozstrzygnięcia z punktu 30, w którym przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis ten nie przewiduje kary grzywny. Wymierzenie jej nie znajdowało oparcia także w art. 33 § 2 kk, albowiem nie wynika z opisu zarzutu jak sprzeciwia się temu charakter czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, by dopuszczając się tego występku oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lub by korzyść taką osiągnął. Rozstrzygnięcie o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny zawarte w punkcie 30 wyroku musiało zatem ulec uchyleniu po rozwiązaniu kary łącznej grzywny wymierzonej oskarżonemu w punkcie 49 f zaskarżonego wyroku.

Niezasadne są apelacje obrońców oskarżonych **K. M. (1), J. P. (1) i Z. M.** w pierwszym rzędzie w zakresie, w jakim kwestionują sprawstwo oskarżonych J. P. (1) i Z. M. co do przypisanego im udziału w wytwarzaniu amfetaminy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawidłowym było rozumowanie sądu I instancji, zgodnie z którym dowody w postaci:

- zeznań świadka M. W. i wyjaśnień oskarżonych K. M. (1) i Z. M., świadczące o wspólnym wynajęciu mieszkania przy ul. (...), w którym to mieszkaniu ujawniono trzy pracujące linie produkcyjne do wytwarzania amfetaminy,
- wyniku oględzin tego mieszkania, w toku których ujawniono ślady linii papilarnych na przedmiotach służących do wytwarzania amfetaminy należące do K. M. (1), ale także do oskarżonych J. P. (1) i Z. M.,
- poddanych właściwej analizie wyjaśnień oskarżonych J. P. (1) i Z. M.,
- wyniku przeszukania J. P. (1) oraz samochodu (...), którym kierował J. P. (1) w dniu 28 września 2007r,
- opinii z zakresu badań fizykochemicznych dotyczącej zabezpieczonych urządzeń, śladów, substancji,

oceniane w sposób wszechstronny i we wzajemnym ze sobą powiązaniu, uprawniały do poczynienia wniosków i ustaleń w przedmiocie sprawstwa oskarżonych K. M. (1), J. P. (1) i Z. M. w zakresie przypisanego im udziału w wytwarzaniu amfetaminy.

Słusznie uznał sąd okręgowy, iż fakty związane z ujawnieniem w mieszkaniu przy ul. (...) śladów linii papilarnych oskarżonych Z. M. i J. P. (1) w powiązaniu z treścią wyjaśnień tych oskarżonych mających tłumaczyć odnalezienie tych śladów, wykluczały uznanie za wiarygodne twierdzeń oskarżonych o pozostawieniu śladów w przypadkowych okolicznościach, czyniąc uprawnionym wnioskowanie, iż oskarżeni ślady te pozostawili biorąc udział w wytwarzaniu amfetaminy.

Jeśli chodzi o J. P. (1), należące do niego odciski linii papilarnych ujawnione zostały na misce z tworzywa sztucznego (dowód rzeczowy oznaczony numerem 15 w trakcie oględzin k. 47 t. I/KM), która znajdowała się w pierwszym pokoju naprzeciwko wejścia. Miska w 1/5 objętości zawierała żółty krystaliczny proszek, którym okazał się nitrostyren – produkt I etapu syntezy amfetaminy metodą nitrostyrenową, co wynika z opinii z zakresu badań fizykochemicznych (opinia k. 247 t. II/KM). W pokoju tym na dwóch stolikach znajdowały się urządzenia służące do domowej produkcji amfetaminy m. in. w postaci znacznej ilości sprzętu laboratoryjnego, różnego rodzaju naczyń, pompek, zasilaczy, oraz substancji wykorzystywanych i powstałych w wyniku produkcji.

J. P. (1), składając wyjaśnienia w toku pierwszego przesłuchiwania go (k. 25 t. I/J. P. (1)) twierdził, że w dniu zatrzymania spotkał się z K. M. (1), gdyż miał z nim rozmawiać na temat zwrotu pożyczonych przez K. M. pieniędzy. Kiedy wsiadł on do samochodu, przy okazji podwiózł go w miejsce, gdzie został zatrzymany. K. M. (1) poprosił go, żeby jego teść, który jest elektrykiem, naprawił mu prostownik. Widział, że K. M. wchodzi do mieszkania na I piętrze, ale sam tam nie wchodził. K. M. wyniósł prostownik, który on wziął. Podał, że w mieszkaniu tym był około miesiąca czasu wstecz, ale nie wcześniej, był tam. Zawoził K. M. urządzenie do chłodzenia piwa. Były tam wówczas tylko meble. Urządzenie do chłodzenia piwa przewoził dwukrotnie, zawsze z tego samego miejsca, był to jakiś magazyn. Jak wyjaśnił, żadnych innych urządzeń nie przewoził. Przesłuchiwany w dniu 10.10.2007r wyjaśnił, że był w tym mieszkaniu kilkakrotnie w okresie 3 do 4 tygodni przed zatrzymaniem (k.106-107 t. I/J. P.). Podczas kolejnego przesłuchania - z dnia 20.11.2007r (k. 200-202 t. I/J. P.) podał, że na prośbę K. M. pomagał mu przewozić różne rzeczy codziennego użytku, gdyż K. M. nie miał prawa jazdy. Były to książki, rzeczy gospodarstwa domowego, duża miska plastikowa do zmywania podłóg, jakieś wiaderko, rzeczy w reklamówkach. Odnośnie do zapisków na kartkach zabezpieczonych podczas przeszukania jego miejsca zamieszkania wyjaśnił, że były na nich nazwy środków chemicznych. Podał mu je K. M. prosząc, by sprawdził w internecie, co to za środki. Ponieważ nie posiadał w miejscu zamieszkania łącza internetowego i nie miał czasu w związku z tym, że urodziło mu się dziecko, nie dokonał tych sprawdzeń. Odnośnie do paragonów znalezionych w samochodzie, wyjaśnił, że kilka dni przed zatrzymaniem zostawił je przypadkowo w samochodzie K. M.. Kiedy zauważył paragony w swoim samochodzie, powiadomił o tym K. M., a ten stwierdził, żeby ich nie wyrzucać, gdyż je odbierze.

Analiza tych wyjaśnień oskarżonego J. P. (1) świadczy o tym, iż informacje o przewożeniu do mieszkania różnych rzeczy „codziennego użytku”, w tym miski na prośbę K. M. (1), pojawiły się w czwartej w kolejności relacji oskarżonego, wliczając przesłuchanie w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania. Podczas składania pierwszych wyjaśnień oskarżony w poruszonej przecież już wtedy temacie przewożenia rzeczy do mieszkania na ul. (...) wskazał jedynie na urządzenie do chłodzenia piwa i w kolejnych dwóch wypowiedziach nie wspominał o innych przedmiotach. Rację ma sąd okręgowy dostrzegając, iż wyjaśniając o przedmiotach „codziennego użytku” w tym o misce, J. P. (1) bez wątplenia miał już wiedzę o treści opinii z zakresu daktyloskopii. Wbrew temu, co twierdzi w uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego, wiedza taka wynikała choćby z treści wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania, z którą oskarżony się zapoznał. Brak też logiki w wyjaśnieniach J. P. (1) dotyczących zamiaru dokonywania na prośbę K. M. (1) sprawdzeń w internecie nazw „środków chemicznych. Jak wynika z protokołu oględzin notatników i kartek zabezpieczonych w miejscu zamieszkania J. P. (k. 119-120, k. 146, k. 162, k. 164 t. I/J.P.) ujawniono w nich zapisy: „nitroethan”, „alkohol izopropylowy izopropanol”, „aldehyd benzoesowy benzaldehyd”, „izopropanol alkohol izopropylowy”, „aldehyd benzoesowy”, „kation ... - jonowymienna kationowa”. Według treści

opinii z zakresu badań fizykochemicznych nitroetan, alkohol izopropylowy i benzaldehyd są wykorzystywane w produkcji amfetaminy metodą nitrostyrenową. Trudno więc zrozumieć, z jakich powodów K. M. (1) miałby ujawniać przed J. P. (1) zainteresowanie środkami służącymi do produkcji narkotyku, jeśli ten nie byłby zaangażowany w produkcję i nie miał wiedzy o jej prowadzeniu przez K. M.. Brak także logiki w tym, iż J. P. (1) miał sprawdzać w internecie w/w środki, jeśli nie posiadał łącza internetowego. Wszystkie te dowody i wynikające z nich okoliczności, w powiązaniu z faktem ujawnienia w samochodzie (...) paragonów od prostowników zamontowanych w urządzeniach do produkcji amfetaminy ujawnionych w mieszkaniu przy ul. (...), ujawnieniem podobnego zasilacza w toku przeszukania osoby oskarżonego, upoważniały sąd I instancji do oceny jako niewiarygodnych wyjaśnień J. P. (1) i do ustalenia jego sprawstwa w zakresie udziału w wytwarzaniu narkotyku. Dodać należy, co pominął sąd okręgowy, iż w sączku zabezpieczonym z kierownicy samochodu (...), którym to samochodem kierował J. P. (1), ujawniono ślady amfetaminy. Wynika to z protokołu oględzin tego samochodu (k. 30 t. I/P.) i opinii z badań fizykochemicznych (k. 251 t. II/KM). Zdaniem sądu odwoławczego, ocena dowodów przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu rozstrzygnięcia nie narusza żadnych reguł postępowania karnego. Mieści się w granicach swobody orzekania zakreślonych art. 7 kpk, została dokonana w sposób obiektywny, wszechstronny, z poszanowaniem zasad domniemania niewinności i in dubio pro reo, nadto znalazła swój wyraz w pisemnych motywach wyroku, które odpowiadają wymogom wskazanym w art. 424 § 1 pkt. 1 kpk. Sąd odwoławczy nie dostrzega także żadnych powodów do uznania, by ustalenie sprawstwa oskarżonego w omawianym zakresie nastąpiło w sposób rażąco niesprawiedliwy w rozumieniu art. 440 kpk.

Sąd Apelacyjny akceptuje również ocenę dowodów zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w części dotyczącej udziału Z. M. w wytwarzaniu amfetaminy. Jak wskazał sąd meriti, podstawą ustalenia sprawstwa oskarżonego Z. M., były dowody w postaci śladów należących do niego linii papilarnych ujawnione podczas oględzin mieszkania przy ul. (...) oraz fakt wynajęcia tego mieszkania na nazwisko oskarżonego i wspólnie z oskarżonym K. M. (1).

Wyprowadzony przez sąd okręgowy w oparciu o te dowody wniosek o sprawstwie oskarżonego jest w pełni słuszny. Okoliczności ujawnienia śladów linii papilarnych oskarżonego uniemożliwiały ocenę jako wiarygodnych wyjaśnień Z. M.. Jak wynika z protokołu oględzin (k. 55 t. I/KM), ślady numer 58 i 15 2B, które jak wykazała opinia z zakresu badań daktyloskopijnych (k. 126-134 t. I/KM) należały do oskarżonego, ujawniono na naczyniu (ściśle nie na butelce a na wysokim dzbanku) stojącym na blacie w kuchni mieszkania oraz na misce z tworzywa sztucznego zabezpieczonej w pokoju, na której ujawniono także ślady linii papilarnych J. P. (1). W naczyniu znajdował się płyn czterofazowy, którym okazał się według opinii z zakresu badań fizykochemicznych BMK i alkohol benzyłowy (opinia k. 243 t. II/KM). W misce, jak wskazano wyżej znajdował się nitrostyren. W świetle tych dowodów nie sposób było uznać, że wiarygodne są wyjaśnienia Z. M., iż jedynie wynajął mieszkanie na prośbę K. M. (1), że tylko na samym początku wynajmu był w tym mieszkaniu i pił piwo z K. M. (1), wcześniej był tam, gdy z K. M. (1) oglądali mieszkanie przed wynajmem, więcej razy nie był tam. Takie okoliczności, jak rodzaj dowodów rzeczowych na których zabezpieczono ślady odcisków linii papilarnych Z. M., w tym fakt, że przedmioty, na których je ujawniono miały ewidentny związek z produkcją amfetaminy, nie tłumaczą powstania ujawnionych śladów w sposób opisywany przez oskarżonego. Prawidłowo postąpił sąd I instancji uznając, iż wskazują one na to (w powiązaniu z okolicznościami wynajęcia mieszkania), że oskarżony uczestniczył w wytwarzaniu siarczanu amfetaminy.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu zawartego w punkcie 1. a) apelacji obrońcy oskarżonego **K. M. (1)**, sąd odwoławczy uznał, iż nie ma racji obrońca, zarzucając opinii z zakresu badań fizykochemicznych niepełność, niejasność, opieranie się „na założeniach i domysłach a nie faktach o charakterze pewnym” w części, w jakiej odnosi się ona do ilości siarczanu amfetaminy, którą można było wytworzyć z substancji chemicznych zabezpieczonych w mieszkaniu przy ul. (...), jak i co do określenia, że substancja zawarta w kolbie w zestawie do destylacji była zasadową amfetaminą oraz odnośnie do wniosku, iż z zasadowej amfetaminy uzyskuje się siarczan amfetaminy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, formułując zarzuty w tym zakresie skarżący posłużył się wyrwanymi z kontekstu fragmentami powyższej opinii wbrew treściom płynącym z przeanalizowania opinii traktowanej całościowo.

Jak wynika ze wskazanej opinii z zakresu badań fizykochemicznych w jej części opisującej wyniki badań co do wszystkich przedstawionych biegłemu dowodów rzeczowych, wśród przedmiotów zabezpieczonych w mieszkaniu

ujawniono m. in. trzy kompletne urządzenia do elektrolizy domowej produkcji, z których każde składało się z elementu chłodzącego, pojemnika z elektrolitem, ładowarki akumulatorowej, termometru, plastikowego pojemnika wypełnionego płynem koloru wiśniowego oraz przewodów łączących urządzenia z ładowarką. Były to dowody rzeczowe oznaczone podczas oględzin mieszkania numerami (...) uwidocznione na zdjęciach zawartych w opinii k. 228, k. 229, 230 t. II/KM. W każdym z pojemników z płynem umieszczona była nadto tuba z bezbarwnym płynem, z którego w czasie oględzin pobrano próbki. W toku badań ustalono, że płyn wiśniowy to fenylo – 2- nitropropen (nitrostyren), a płyn bezbarwny to kwas siarkowy. Z kolei w kolbie w zestawie do destylacji ujawniono płyn, z którego pobrano próbki (dowód rzeczowy numer 50 i nast.). Po przeprowadzeniu badań ustalono, że płyn ten zawiera amfetaminę i alkohol benzylowy (opinia k. 240-241). Jak wynika z tejże opinii, powyższe urządzenia służyły do elektrolizy, stanowiącej jeden z etapów syntezy amfetaminy metodą nitrostyrenową. Produkcja amfetaminy tą metodą przebiega w dwóch etapach. W czasie pierwszego z nich ogrzewa się pod chłodnicą zwrotną etalony roztwór benzaldehydu, nitroetanu i butyloaminy będącej katalizatorem. Po ogrzaniu mieszanina jest chłodzona i w roztworze krystalizuje się fenylo – 2- nitropropen (nitrostyren). W drugim etapie nitrostyren jest redukowany do zasadowej amfetaminy na elektrodzie rtęciowej. Następnie poprzez reakcję z kwasem siarkowym amfetamina przeprowadzana jest w jej siarczan.

Zdaniem sądu odwoławczego, nie ma żadnej wątpliwości w świetle treści w/w opinii po pierwsze co do tego, iż w opisaney wyżej kolbie znajdowała się amfetamina o odczynie pH wskazującym na zasadowość roztworu. Biegły w opinii określił, jaką metodą badań posłużył się w celu poczynienia tego ustalenia (metoda A – chromatografii sprzężonej ze spektrometrią masową), a wniosek w tym przedmiocie jest jednoznaczny i nie polega na przypuszczeniu. Biegły wskazał natomiast, iż można przypuszczać, że w kolbie znajdowała się zasadowa amfetamina w ilości około 3 litry przed procesem oczyszczania przez destylację. Zważywszy zatem na całkowitą jednoznaczność wyników przeprowadzonych badań identyfikacyjnych substancji, na co wskazuje obszerna wcześniejsza część opinii, w której szczegółowo opisano te wyniki w odniesieniu do wszystkich dowodów rzeczowych – powyższego stwierdzenia biegłego użytego w przypuszczającym trybie nie można rozumieć inaczej, niż jako odnoszącego się do drugiego etapu produkcji amfetaminy metodą nitrostyrenową, a nie do tego, czy w ogóle substancja ta była zasadową amfetaminą. Skoro zaś z zasadowej amfetaminy w drodze reakcji z kwasem siarkowym otrzymuje się siarczan amfetaminy, to oczywiste jest, że postawiony wniosek biegłego, iż z zabezpieczonej zasadowej amfetaminy można było uzyskać jej siarczan - również nie był oparty na przypuszczeniu.

Odnosząc się natomiast do kwestionowanych przez obrońcę stwierdzeń biegłego co do możliwej do wytworzenia z zabezpieczonych substancji ilości siarczanu amfetaminy, zdaniem sądu odwoławczego, także brak podstaw do podważenia zawartych w opinii wniosków. Biegły określił wydajność procesu elektrolizy na 50 %, a ilość półproduktu w postaci nitrostyrenu wynosiła 3,4 kg. Jednak, zauważyć należy, iż nitrostyren nie jest jedyną substancją wykorzystywaną w II etapie produkcji siarczanu amfetaminy, albowiem do substancji takich należy także kwas siarkowy (który zawierały wszystkie trzy tuby umieszczone w pojemnikach). Nie wskazał obrońca oskarżonego na jakiegokolwiek dane o charakterze merytorycznym np. pochodzące z literatury, które mogłyby zostać skutecznie przeciwstawione powyższym treściom opinii. Zatem teza o sprzeczności w dokonanych wyliczeniach możliwej do wyprodukowania z 3,4 kg nitrostyrenu ilości siarczanu amfetaminy jest dowolną, albowiem stanowi własny wniosek skarżącego. Zauważyć też trzeba, iż w toku procesu obrońca nie wnioskował o uzupełnienie powyższej opinii. Zupełnie natomiast nie przystającą do sprawy niniejszej jest argumentacja skarżącego dotycząca rozważań związanych z możliwą do wyprodukowania ilością amfetaminy przy użyciu prekursora w postaci BMK. W okolicznościach przedmiotowej sprawy, tj. przy zastosowanej metodzie nitrostyrenowej produkcji siarczanu amfetaminy, benzylometyloketon (BMK) nie jest prekursorem, a produktem ubocznym, który może powstać gdy zastosuje się nieodpowiednie warunki elektrolizy (nieodpowiednie przyłożone napięcie). Wynika to wprost z treści opinii. Nie można więc w ogóle czynić porównań co do ilości amfetaminy wytwarzanej przy użyciu prekursora BMK (na marginesie, praktyka sądowa w podobnych sprawach wskazuje na to, iż BMK używany jest w produkcji amfetaminy inną niż w sprawie przedmiotowej metodą - metodą Leuckarta).

W ocenie sądu odwoławczego, dla odpowiedzialności karnej K. M. (1) w odniesieniu do przypisanego mu udziału w wytwarzaniu amfetaminy nie ma znaczenia wskazywany w treści środka odwoławczego motyw, który miałby

działaniu temu towarzyszyć, tj. iż był szantażowany, domagano się od niego pieniędzy, wskutek czego wytwarzał amfetaminę, by uzyskać pieniądze. Niezależnie od tego, iż twierdzenia te pozostają w istocie gołosłownymi, albowiem wynikają tylko z twierdzeń oskarżonego, nie można przyjąć, by opisane sytuacje mogły usprawiedliwiać podjęcie działalności polegającej na produkcji narkotyku, zważywszy na charakter tego przestępstwa i wszystkie towarzyszące mu okoliczności. Oskarżony nie powiadomił organów ścigania i nie zainicjował postępowania karnego w przedmiocie wymuszania odeń pieniędzy, a zatem nie mógł też wiedzieć i zakładać, jaki byłby jego wynik.

Niezasadnym jest także zawarty w punkcie 1. b apelacji obrońcy zarzut błędnej oceny dowodów w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 21 wyroku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawidłowo uznał sąd okręgowy, iż należało dać wiarę wyjaśnieniom G. A. złożonym w toku postępowania przygotowawczego oraz początkowo w toku rozprawy odnośnie okoliczności związanych udziałem K. M. (1) w obrocie amfetaminą. Kwestionując wiarygodność tych wyjaśnień G. A., które stały się podstawą ustaleń faktycznych w części dotyczącej transakcji przeprowadzanych przez K. M. (1) z A. M. w szczególności co do ilości amfetaminy, jaka miała być ich przedmiotem, obrońca w uzasadnieniu środka odwoławczego przywołał argumenty z uzasadnienia wyroku odnoszące się w istocie do wykazania przyczyn, dla których sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia G. A. złożone końcowym etapie rozprawy (k. 4517-4518 a.s.), a więc te, w których G. A. stwierdził, iż ilości narkotyków, jakie wskazywał wcześniej były może „o połowę mniejsze”, a także zaprzeczył, by M. K. uczestniczył w transakcjach narkotykowych w 2007r. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że właśnie ostatnie relacje G. A. z rozprawy ocenione zostały jako nie zasługujące na wiarę, co nie oznacza, iż nie zostały uznane za wiarygodne wyjaśnienia wcześniejsze. Powtórzyć więc należy aktualną także w tym miejscu, a prezentowaną już we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia argumentację, iż wniosek sądu o ocenie jako wiarygodnych relacji G. A. składanych w śledztwie i początkowo przed sądem, był w pełni prawidłowy, a dokonując takiej oceny nie naruszył sąd I instancji żadnych reguł procedury karnej, w tym nie przekroczył granic swobody orzekania wynikających z treści art. 7 kpk. Nie mogły być uznane za zasługujące na wiarę twierdzenia G. A., według których narkotyków, „które ma w zarzucie było znacznie mniej,... na pewno nie było tego tyle”, o ilu wyjaśniał w śledztwie, „było tego faktycznie może połowa”, a nie wie „skąd w wyjaśnieniach wzięły się takie ilości”, tak ze względu na wewnętrzne sprzeczności w nich występujące i niejasność, jak i co najistotniejsze, zważywszy na analizę relacji w/w z postępowania przygotowawczego. Także bowiem w odniesieniu do udziału w obrocie amfetaminą K. M. (1) G. A. w śledztwie wielokrotnie opisywał jednolicie fakty. I tak, wyjaśniał (61-62 t. t. I/GA), iż raz – dwa razy w miesiącu jeździł z A. M. po narkotyki. Kiedy ich zabrakło, było tak, że A. M. dzwonił do K. M. (1) (który miał przezwisko (...), mieszkał na ul. (...), r u zbiegu z ul. (...)), następnie pod jego domem się spotykali. A. M. zawsze kupował od niego tylko amfetaminę, która była umieszczona w torebce, nie podzielona, za każdym razem kupował 300-350 gramów. Od listopada 2006r miesięcznie kupował nie więcej niż 700 gramów, łącznie nie więcej niż 4200 gramów. Wyjaśnienia te podtrzymał w toku okazania oskarżonego (k. 106-109), dalej wyjaśniał (k. 124-126), że poznał oskarżonego w 2006r w wakacje, kilka razy był obecny przy rozmowach telefonicznych A. M. z K. M.. Uczestniczył w odbieraniu amfetaminy od K. M. przez A. M. od około listopada 2006r do czasu zatrzymania. Jeździli na spotkania na ul. (...), gdzie (...) wychodził przed budynek, miał zawsze plecak, w którym były narkotyki, brał po 300-400 gramów, od razu płacił. Amfetamina była mokra, (...) określał, że „prosto z pieca”. Te wyjaśnienia G. A. podtrzymywał w toku wszystkich dalszych przesłuchań w śledztwie oraz na rozprawie, by zaprzeczyć im w zakresie ilości narkotyków będących przedmiotem transakcji w końcowej części przewodu sądowego. Wyjaśnienia te były zatem bardzo szczegółowe, jednolite, konsekwentne. Zdaniem sądu odwoławczego, skarżący nie przedstawił w apelacji takich argumentów, które mogłyby stanowić przeciwstawienie dla wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku, wskazujących na przyczyny uznania tych wyjaśnień za wiarygodne. Przeciwwagi takiej nie może stanowić brak precyzji w określeniu ilości amfetaminy będącej przedmiotem transakcji. Jedynie tak bowiem można określić sposób wskazania tych ilości przez G. A., skoro w jednych wyjaśnieniach znalazły się wielkości 300-350 gramów jako odpowiadające jednorazowemu zakupowi, w innych zaś 300-400 gramów. Sąd merytoryczny przyjął w opisie czynu z punktu 21 określenie tych ilości w sposób najbardziej korzystny dla oskarżonego, tj. najmniejszą wskazywaną przez G. A. ilość, która mogła być jednorazowo przedmiotem transakcji, jak również przyjął najmniejszą ich częstotliwość w miesiącu w kontekście treści wyjaśnień G. A., tj. przyjął, że transakcje odbywały

się średnio raz w miesiącu, skoro ilość amfetaminy będącej przedmiotem obrotu ustalił na 1800 gramów w okresie 6 miesięcy (od listopada 2006r do kwietnia 2007r).

Zdaniem sądu odwoławczego, niezasadny jest także kolejny zarzutu zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego K. M. (1), w którym skarżący kwestionuje dokonaną przez sąd I instancji ocenę okoliczności dotyczących istnienia po stronie oskarżonego zamiaru ukrycia zabezpieczonych w mieszkaniu jego matki dokumentów w postaci dowodu osobistego i książeczki wojskowej na nazwisko R. G. (1).

Z ustaleń poczynionych przez sąd meriti w oparciu o protokół przeszukania i wyjaśnienia oskarżonego wynika, że K. M. (1) w/w dokumenty posiadał nie mając prawa nimi wyłącznie rozporządzać, a posiadaniu temu towarzyszył zamiar ich ukrycia (strony 22 i 100 pisemnych motywów wyroku). Z wyjaśnień K. M. (1) wynika (307-308 t. II/KM), że znalazł dokumenty na nazwisko R. G. (1) na kilkanaście dni przed aresztowaniem, zostawił je w mieszkaniu matki na ul. (...). Znalazł je pod sklepem, mówił tam, że ma te dokumenty i gdy się zgłosi ich właściciel to może do niego przyjść, ale nikt się nie zgłosił. Chciał je oddać właścicielowi do rąk własnych, by nie chodził do urzędów, znał go i wiedział, gdzie mieszka, gdyż zamienił się on z nim na mieszkanie. Był u niego około trzech razy, ale go nie zastał.

Kwestionując istnienie u oskarżonego zamiaru ukrycia dokumentów, obrońca wskazał w uzasadnieniu apelacji, iż wyjaśnienia oskarżonego świadczą o tym, że nie miał on zamiaru ich ukrywania i podejmował starania, by je zwrócić właścicielowi, nadto podniósł, że przestępstwo z art. 276 kk jest przestępstwem, którego popełnieniu musi towarzyszyć zamiar bezpośredni nakierowany na uniemożliwienie osobie uprawnionej dysponowania dokumentem.

W ocenie sądu odwoławczego, prawidłowo ustalił sąd I instancji, iż oskarżony ukrył w/w dokumenty i nie miał zamiaru zwrócić ich osobie uprawnionej. Sama treść wyjaśnień K. M. (1) w tym przedmiocie zawiera szereg wewnętrznych sprzeczności. Skoro twierdził, że wie, gdzie mieszka R. G. (1), a także skoro dysponował jego adresem (wskazany na dokumencie tożsamości), to trudno zrozumieć powody, dla których przez znaczny czas nie odesłał dokumentów. Trudno też zrozumieć, dlaczego nie pozostawił żadnej wiadomości o posiadaniu dokumentów, skoro miał w celu zwrotu dokumentów chodzić trzykrotnie do miejsca zamieszkania R. G. (1), albo też nie pozostawił samych dokumentów (w skrzynce pocztowej, u sąsiadów, czy też nawet nie zawiadomił sąsiada o posiadaniu dokumentów). Brak też logiki w tym, by osoby ze sklepu miały zawiadamiać R. G. (1) o posiadaniu dokumentów przez K. M. – w jaki sposób miałyby to uczynić, w jaki sposób miałyby wskazać R. G. (1), gdzie i do kogo ma się zgłosić. Te okoliczności, w powiązaniu z faktem, iż dokumenty znaleziono w miejscu zamieszkania matki oskarżonego, a więc nie w miejscu jego zamieszkania (gdzie rzekomo miałby się zgłosić R. G. (1)) i nie przy nim, co także uniemożliwiało zwrot, gdyby na moment założyć, iż R. G. (1) zgłosiłby się do niego – wskazywały na zamiar ukrycia dokumentów po stronie oskarżonego i nakazywały jedynie jako deklarację oceniać jego twierdzenia o zamiarze ich zwrotu.

Odnosząc się do postaci tego zamiaru, stanowisko, iż przestępstw z art. 276 kk może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim jest w doktrynie odosobnione. Prezentuje je w zasadzie tylko A. Marek (A. Marek, Komentarz, str. 587). Inni komentatorzy wyrażają pogląd, że strona podmiotowa tego czynu obejmuje obie postacie umyślności (Kodeks Karny, Komentarz pod red. M. Filara, wyd. LexisNexis, Warszawa 2008, str. 1016, O. Górniok i inni, Komentarz, str. 383, R. Stefański, Przestępstwo niszczenia dokumentów... str. 78).

Niezasadna jest także apelacja obrońcy oskarżonego **J. P. (1)** w części, w jakiej kwestionuje popełnienie przez oskarżonego czynu z art. 276 kk.

Z pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, iż w oparciu o wyniki, iż fakty dotyczące ukrycia dowodu osobistego i książeczki wojskowej na nazwisko A. D. (2) sąd okręgowy ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i protokół przeszukania jego miejsca zamieszkania (strony 21- 22, 100). Z wyjaśnień J. P. (1) (k. 106-107, k. 270-272 t. I i II/J. P. wynikało, iż na miesiąc – dwa przed zatrzymaniem (które miało miejsce w dniu 28 września 2007r) znalazł obok sklepu monopolowego na ul. (...) dokumenty w czarnym etui na nazwisko A. D. (2). Postanowił ich nie wyrzucać, tylko odesłać na adres tego mężczyzny. Nie była to dla niego najważniejsza sprawa w danej chwili, więc odłożył je na półkę w mieszkaniu.

Zdaniem sądu odwoławczego, zasadnym jest stanowisko sądu meriti, iż okoliczności wynikające z powyższych dowodów uzasadniały przyjęcie sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do występkę ukrycia dokumentów, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać określonego w art. 276 kk. Oskarżony sam wszedł w posiadanie w/w dokumentów, umieścił w miejscu, o którym uprawniony nie wiedział i które dla tej osoby było niedostępne i przez znaczny okres czasu stan ten utrzymywał, mając nieograniczoną niczym możliwość ich zwrotu. Wiedział więc, że realizuje wszystkie znamiona czynnościowe występkę z art. 276 kk, jak i to, że uniemożliwia korzystanie z dokumentów osobie uprawnionej, która ma do tego prawo i chce z niego korzystać.

Odnośnie do postaci zamiaru oskarżonego, aktualna jest argumentacja przedstawiona wcześniej w zakresie dotyczącym przypisanego K. M. (1) występkę z art. 276 kk. Zagadnienie, czy ukrycie dokumentów było celem działania oskarżonych w rozumieniu zamiaru bezpośrednio ukierunkowanego na to, jako należące do sfery procesów psychicznych w konkretnych warunkach dowodowych sprawy niniejszej, nie jest możliwe do jednoznacznego ustalenia. Nie ma jednak wątpliwości co do tego, iż zachowaniom ich towarzyszył przynajmniej zamiar w postaci godzenia się.

Apelacja obrońcy **K. K. (1)** jest zasadna w części dotyczącej orzeczenia o karze, co ma związek z zaistnieniem negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do fragmentu czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 33 zaskarżonego wyroku. Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie w pozostałym zakresie. Niezasadna jest także apelacja oskarżyciela publicznego w zakresie dotyczącym oskarżonej K. K. (1).

Odnośnie do wskazanej kwestii pominął sąd I instancji fakt prawomocnego skazania oskarżonej K. K. (1) za przestępstwo wyczerpujące znamiona art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc za czyn tożsamy z przypisanym w punkcie 33 zaskarżonego rozstrzygnięcia w części obejmującej okres od 11 kwietnia 2007r do 3 czerwca 2007r. Okoliczność powyższa była znana już w toku postępowania przygotowawczego, bowiem na tym etapie uzyskano informację o istnieniu prawomocnego rozstrzygnięcia sądu dotyczącego oskarżonej. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia z dnia 21.01.2008r w sprawie IV K 1014/07 (wyrok k. 166-168 t. I/KK/MR) K. K. (1) skazana została za udzielanie w okresie od 11 kwietnia 2007r do 3 czerwca 2007r w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem K. Z. (2) środków odurzających, sprzedając mu za pośrednictwem nieustalonych osób łącznie co najmniej 10 porcji ziela konopi (marihuany) o łącznej wadze nie mniejszej niż 5 gramów, przy czym każda porcja ważyła nie mniej niż 0,5 grama i została sprzedana w cenie 15zł, w wyniku czego osiągnęła korzyść majątkową w łącznej kwocie nie mniejszej niż 150zł, tj. za popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii. Zważywszy zatem na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w punkcie 8 art. 439 § 1 kpk, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym punktu 33 w ten sposób, iż z opisu tegoż czynu ciąglego wyeliminował okres udzielania przez oskarżoną środków odurzających objęty wcześniejszym skazaniem. Zmiana ta, polegająca na ograniczeniu zakresu przestępczej działalności oskarżonej zwłaszcza co do czasu trwania tej działalności w stosunku do zakresu przypisanego zaskarżonym wyrokiem - skutkowałą korektą wyroku w części dotyczącej wymiaru kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny, a w konsekwencji również zmianą w zakresie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności odnośnie oskarżonej K. K. (1).

Zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyć musiała także rozstrzygnięcia z punktu 34, w którym przypisano oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis ten nie przewiduje kary grzywny. Wymierzenie jej nie znajdowało oparcia także w art. 33 § 2 kk, albowiem nie wynika z opisu zarzutu jak sprzeciwia się temu charakter czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, by dopuszczając się tego występkę oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lub by korzyść taką osiągnęła. Rozstrzygnięcie o wymierzeniu oskarżonej kary grzywny zawarte w punkcie 34 wyroku musiało zatem ulec uchyleniu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, co do zasady nieuzasadnione są zarzuty zawarte w pisemnym środku odwoławczym złożonym przez obrońcę oskarżonej.

Jak wynika z treści uzasadnienia tej apelacji, kwestionując przypisanie oskarżonej przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw z art. 258 § 1 kk oraz przyjęcie, iż czynu polegającego

na udzielaniu środków narkotycznych dopuściła się ona w czasie od października 2006r do kwietnia 2007r w warunkach tej zorganizowanej grupy, obrońca podnosi, iż zebrane dowody oraz ustalone w oparciu o nie fakty pozwalają jedynie na ocenę, że oskarżona trudniła się sprzedażą narkotyków w celach zarobkowych. Odwołuje się nadto do argumentacji i ustaleń dotyczących oskarżonej M. M. (1) (uniewinnionej od zarzutu z art. 258 § 1 kk), wskazując, iż sytuacja K. K. (1) była analogiczna, zaś w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia nie wykazano, by w przypadku K. K. (1) wystąpiły te elementy, których brak zadecydował o rozstrzygnięciu uniewinniającym odnośnie do czynu z art. 258 § 1 kk wobec M. M. (1).

W ocenie sądu odwoławczego, powyższe zarzuty i argumentacja mająca je uzasadniać są nieuprawnione z następujących przyczyn.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku świadczy o tym (strony 16-17 uzasadnienia), iż w odniesieniu do oskarżonej K. K. (1), w zakresie ustalenia znamion występku z art. 258 § 1 kk, najistotniejsze z ustalonych faktów to:

- okoliczność, iż oskarżona była stałym odbiorcą amfetaminy i marihuany,
- transakcje narkotykowe były częste (jak ustalono średnio raz w tygodniu),
- zakupy narkotyków uzgadniała z A. M.,
- dostarczenia narkotyków dla oskarżonej dokonywał zwykle A. M., ale też zdarzało się, że dostarczał je A. K.,
- oskarżona wiedziała, że narkotyki dostarczane przez A. K. pochodzą od A. M..

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, powyższe ustalone prawidłowo fakty upoważniały do oceny, iż K. K. (1) należała do kręgu osób określonych przez sąd I instancji jako „siatka dilerów” , tj. osób, które systematycznie i regularnie nabywały narkotyki. Miała świadomość istnienia stałego źródła, z którego narkotyki może uzyskać, a także systematycznie je nabywała i wyrażała gotowość stałego ich nabywania. K. K. (1) wiedziała również o istnieniu powiązań pomiędzy A. M. i A. K. w zakresie handlu narkotykami. Wynika to jednoznacznie z jej wyjaśnień. Jak podawała, uzgadniając transakcje z A. M., zamawiała u niego narkotyki telefonicznie, po czym przyjeżdżał on do jej mieszkania i je przywoził, zdarzało się – 2 razy, że przyjeżdżał inny mężczyzna, mówił, że ma dla niej coś od A.. Jako mężczyznę tego rozpoznała A. K.. W okresie od października 2006r do kwietnia 2007r „od M. i Ł.” (pseudonim ten nosił A. K.), kupiła co najmniej 600 gramów amfetaminy, co najmniej 500 gramów marihuany. W dalszych wyjaśnieniach potwierdzała te fakty (wyjaśnienia K. K. k. 35-36, k. 40, k. 106-107, k. 162-164 t. I/KKMR).

Takie elementy przedmiotowe, jak istnienie stałych dostaw środków narkotycznych, stałość i częstotliwość ich nabywania przez oskarżoną oraz gotowość do stałego nabywania, zaangażowanie w proceder co najmniej trzech osób o przypisanych im stałych rolach, wskazują na istnienie struktury, którą charakteryzowały powiązania organizacyjne i skoordynowany sposób działania, świadczące o zorganizowaniu tej działalności jak również trwałość. W zakresie strony podmiotowej - K. K. (1) miała świadomość zarówno bytu tej struktury, jak i jej cech oraz akceptowała to, co dotyczy także jej własnej roli w tejże strukturze. Rolą tą było stałe nabywanie narkotyków i gotowość do realizowania tych czynności, co stanowiło istotne ogniwo struktury. Powtórzyć trzeba, iż dla ustalenia znamion z zakresu sfery podmiotowej występku z art. 258 § 1 kk, nie jest niezbędne, by sprawca posiadał wiedzę o szczegółach organizacji grupy, jak i aby znał wszystkie osoby ją tworzące, mechanizmy jej funkcjonowania. Natomiast wystarczającym jest stałe spełnianie zadań, dla realizacji których grupa została zawiązana lub gotowość do ich stałego spełniania, jeśli sprawca ma świadomość istnienia grupy. Odnośnie okoliczności dotyczących oskarżonej K. K. (1) w całości zachowuje aktualność przywołany we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia pogląd Sądu Najwyższego zawarty w wyroku z dnia 28 października 2008r w sprawie sygn. akt V KK 141/08. Wszystkie elementy niezbędne dla zrealizowania znamion występku z art. 258 § 1 kk w odniesieniu do K. K. (1) wykazał sąd rozpoznający sprawę w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, która to część uzasadnienia dotyczy poza oskarżonym Ł. P. także m. in. oskarżonej (strony 87-88 uzasadnienia). W tej części uzasadnienia sąd rozpoznający merytorycznie sprawę nie tylko „wymienił” K. K. (1), jak twierdzi obrońca w uzasadnieniu apelacji, ale przedstawił argumentację świadczącą o wypełnieniu przedmiotowych i

podmiotowych znamion przestępstwa z art. 258 § 1 kk przez oskarżoną. Oceny tej nie zmienia fakt, iż poza K. K. (1) wskazano tam inne osoby, którym przypisano ten występki. Właśnie pomiędzy sytuacją np. Ł. P., a sytuacją K. K. (1) istnieje analogia. Wbrew temu, co twierdzi obrońca K. K. (1), analogia taka nie występuje w odniesieniu do oskarżonej M. M. (1). Co do tej ostatniej słusznie przyjął sąd okręgowy, iż M. M. (1) nie wypełniła zwłaszcza podmiotowych znamion przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, zważywszy na jej kontakty w transakcjach narkotykowych jedynie z A. K. i brak jakiegokolwiek świadomości, by poza A. K. w procedurze uczestniczyły inne osoby.

Podsumowując tę część rozważań, Sąd Apelacyjny uznał, iż oceniając dowody istotne z punktu widzenia ustaleń dotyczących przypisanego K. K. (1) czynu z art. 258 § 1 kk, sąd I instancji nie naruszył żadnych przepisów obowiązującej procedury, w tym zasad rządzących procesem karnym określonych w art. 5 kpk i art. 7 kpk. Wyjaśnił wszystkie istotne dla ustaleń w tym przedmiocie fakty i należycie je rozważył, zaś swoje stanowisko zawarł w pisemnych motywach wyroku, w sposób spełniający wymogi określone w art. 424 § 1 pkt. 1 kpk. Prawidłowym było w związku z tym także przypisanie K. K. (1) popełnienia przestępstwa udzielania środków odurzających i substancji psychotropowych w okresie od października 2006r do 10 kwietnia 2007r w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, a więc w warunkach art. 65 § 1 kk.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, niesłuszny jest także zawarty w apelacji obrońcy oskarżonej zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny.

W pierwszym rzędzie stwierdzić trzeba, iż nie było podstaw do łagodzenia odpowiedzialności karnej oskarżonej na podstawie art. 60 § 2 kk jak również art. 60 § 3 kk. W tym miejscu wskazać należy, iż sąd okręgowy w żadnym wypadku nie zastosował instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 kk wobec oskarżonego G. A. i powołanie się na taką okoliczność przez autora apelacji nie odpowiada rzeczywistości.

Odnosnie do K. K. (1) brak przesłanek z art. 60 § 2 kk wymienionych w punktach 1-3 tej normy. Zdaniem sądu odwoławczego, innego „szczególnie uzasadnionego wypadku, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa” nie tworzą okoliczności wskazane przez obrońcę oskarżonej w postaci jej postawy procesowej w toku postępowania. Postawa ta polegała na tym, iż K. K. (1) rzeczywiście każdorazowo podczas przesłuchań składała oświadczenia o tym, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Jednak kolejne relacje oskarżonej były zmienne odnośnie do szeregu istotnych okoliczności związanych z jej działalnością przestępczą, a także w konsekwencji co do zakresu tej działalności A. M. i A. K.. I tak przykładowo, początkowo K. K. (1) przyznając się do stawianych zarzutów (obejmujących znacznie większe niż przypisane wyrokiem ilości środków narkotycznych, które miała wprowadzić do obrotu), wskazała na grudzień 2006r jako na czas rozpoczęcia handlu narkotykami, zaś od początku 2007r miała je kupować od A. M. i A. K.. Jednocześnie podała, że do czasu aresztowania A. M. nabyła maksymalnie około 300 gramów amfetaminy i około 180 gramów marihuany (wyjaśnienia k. 35-36 t. I/KKMR). Po kilku następnych przesłuchaniach, w których potwierdzała wyjaśnienia wcześniejsze stwierdziła, że w okresie od października 2006r do kwietnia 2007r od A. M. i (...) kupiła co najmniej 600 g amfetaminy i co najmniej 500 g marihuany (wyjaśnienia k. 212-213 t. II/KKMR). W śledztwie (wyjaśnienia k. 205-206) wyjaśniała, że zabezpieczone w mieszkaniu M. R. należące do oskarżonej narkotyki były „stare”, kupiła je od A. M., kiedy z nim współpracowała. Na rozprawie podała, że „to nie zostało zakupione od A. M., tylko od (...), od którego dokonywała zakupów narkotyków po aresztowaniu A. M. (wyjaśnienia k. 2534 a.s.). Odnosnie zaś do okresu rozpoczęcia współpracy z A. M. stwierdziła, że współpraca ta rozpoczęła się od października 2006r (wyjaśnienia k. 2523 a.s.). Choćby już te wskazane przykładowo rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonej skutkowały właściwym wnioskiem sądu meriti o braku w nich konsekwencji i jasności. Słusznie uznał zatem sąd okręgowy, iż nie wystąpiły w przypadku oskarżonej przesłanki upoważniające do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 3 kk. Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut zawarty w apelacji obrońcy K. K. (1), iż postawa oskarżonej w toku procesu uzasadniała nadzwyczajne złagodzenie wobec niej kary na podstawie art. 60 § 2 kk. Jak wskazano wyżej, brak konsekwencji i niejednoznaczność w wyjaśnieniach oskarżonej bez wątpienia rzutowały na określone dowodowe komplikacje w procesie ustalenia faktów dotyczących zakresu odpowiedzialności karnej także innych osób oskarżonych objętych niniejszym postępowaniem. Nie było rzeczą sądu meriti badanie dowodów

będących podstawą skazania osób nie objętych rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, tym niemniej zauważyć należy, że co do przechowywania narkotyków w mieszkaniu M. R. organy ścigania miały informacje zanim K. K. (1) złożyła pierwsze wyjaśnienia, co wynika z akt odpowiedniego tomu osobowego. Nadto, samo przeszukanie mieszkania M. R. i ujawnienie narkotyków miało miejsce we wczesnych godzinach rannych tego dnia, kiedy dokonano przesłuchania oskarżonej – mającego miejsce w godzinach późniejszych. Obrońca zaś nie wskazał w apelacji innych poza postawą procesową oskarżonej okoliczności, które mogłyby uzasadniać wystąpienie „szczególnie uzasadnionego wypadku” upoważniającego do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w myśl art. 60 § 2 kk.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zawartego w punkcie 3 a apelacji, wbrew pogładowi skarżącego Sąd Apelacyjny przyjmuje, iż ilość prawie 80 gramów środka odurzającego jako zdatna do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób, stanowi już ilość znaczną w rozumieniu art. 62 ust. 2 w/w ustawy. Stanowisko z tym zbieżne przyjmowane jest zasadniczo jednolicie w orzecznictwie sądów powszechnych (z wyjątkiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie) oraz Sądu Najwyższego, o czym świadczą przykładowo:

- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 marca 2012r w sprawie IIAKa 45/12 (Lex numer 1129382), w którym stwierdzono, że znaczną ilość narkotyków należy rozumieć jako ilość wystarczającą do jednorazowego zaspokojenia potrzeb co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych,
- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011r w sprawie IV KK 127/11 (Lex numer 897769), w którym uznano, iż znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób,
- postanowienie Sądu najwyższego z dnia 23 września 2009r w sprawie I KZP 10/09 (publ. OSNKW 2009/10/84), gdzie przyjęto, iż jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy,
- postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007r w sprawie III KK 257/06 (publ. OSNwSK 2007/1/339), gdzie przyjęto, że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób.

Sąd Apelacyjny akceptuje także tę część pisemnych motywów wyroku, w której wskazano, jakie okoliczności i w jaki sposób zadecydowały o ukształtowaniu wymiaru kar wobec oskarżonej K. K. (1). Słusznie podkreślił sąd I instancji, iż na wymiar kar w stosunku do oskarżonej obciążająco wpłynął fakt popełnienia czynu polegającego na udzielaniu środków odurzających i substancji psychotropowych w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz czas trwania przestępczej działalności. Oskarżona sprzedawała narkotyki przez okres wielu miesięcy. W żadnym razie jej działalność nie miała charakteru incydentalnego, który możnaby wiązać np. z nagłą potrzebą uzyskania środków finansowych dla potrzeb rodziny. Jako stały i systematyczny odbiorca narkotyków stanowiła istotne ogniwo przestępczej struktury. Dokonując często i przez długi czas transakcji narkotykowych musiała liczyć się z koniecznością poniesienia odpowiedzialności karnej. Zważyć trzeba, iż jak wynika z dokumentacji medycznej (k. 2578-2596 a.s.), córka oskarżonej cierpi na określone schorzenia somatyczne i ma obniżony poziom funkcjonowania psychicznego od urodzenia. Choroby dziecka trwały zatem w czasie prowadzenia przez oskarżoną przestępczego procederu i nie miało to wpływu na wybory dokonywane przez oskarżoną. Wszystkie powyższe okoliczności, uwzględniając nadto zagrożenie ustawowe wynikające z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz obostrzenia wynikające z zastosowania art. 65 § 1 kk i art. 64 § 2 kk uzasadniały określenie wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonej na poziomie ukształtowanym wyrokiem.

Niezasadne są zarzuty zawarte w apelacji oskarżyciela publicznego w odniesieniu do oskarżonej K. K. (1).

Jak wynika z uzasadnienia tego środka odwoławczego, kwestionując, iż oskarżona jedynie udzielała substancji psychotropowych i środków odurzających oraz podważając ustalenia co do przyjętych ilości narkotyków, skarżący

powołuje się na treść wyjaśnień A. K. i fakt ujawnienia w miejscu zamieszkania M. R. prawie 80 gramów marihuany należącej do oskarżonej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, argumentacja ta nie jest uprawniona.

Jak już wskazywano we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, lektura pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia świadczy o tym, iż wyjaśnienia oskarżonego A. K. nie zostały ocenione w pełni pozytywnie właśnie w zakresie opisywanych przez oskarżonego ilości narkotyków, które były przedmiotem obrotu, ze względu na brak konsekwencji w relacjonowaniu o tych kwestiach i ocenę taką sąd odwoławczy podziela. Skutkowało to odpowiednimi zmianami w opisie czynów przypisanych oskarżonym dokonanyymi przez sąd I instancji, tak w odniesieniu do osoby oskarżonego A. K., jak i co do innych osób. Zauważyć w tym miejscu trzeba, iż prokurator nie sformułował w apelacji zarzutów naruszenia przepisów procedury poprzez błędną ocenę dowodów, w tym wyjaśnień A. K., ani też w uzasadnieniu nie przedstawił żadnej argumentacji, która wyjaśniałaby, dlaczego nie akceptuje oceny wyjaśnień tego oskarżonego w odniesieniu do oskarżonej K. K. (1), poprzestając na stwierdzeniu, iż ilości narkotyków nabywane przez oskarżoną, opisywane przez A. K. były znacznie większe od przyjętych w wyroku. Jednocześnie oskarżyciel nie wniósł apelacji co do osoby oskarżonego A. K., co oznacza, iż opisu czynów (a więc także w zakresie wielkości środków narkotycznych) przypisanych wyrokiem temu oskarżonemu nie kwestionuje. Wobec braku argumentacji uzasadniającej, z jakich powodów należałoby uznać wyjaśnienia A. K. co do K. K. (1) za wiarygodne w zakresie ilości nabywanych przez nią narkotyków, choć generalnie nie znalazły one pełnej akceptacji właśnie w tych kwestiach - trudno odnieść się szczegółowo do przedmiotowego zarzutu apelacji prokuratora. Powtórzyć więc trzeba, iż sąd odwoławczy nie stwierdził, by ocena dowodów zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku, dokonana została przez sąd meriti z naruszeniem przepisów obowiązującej procedury karnej.

Mając na uwadze całość zaprezentowanej argumentacji, sąd odwoławczy uznał apelacje prokuratora i obrońców co do oskarżonych A. M., K. M. (1), J. P. (1) i Z. M. za oczywiście bezzasadne, orzekając na podstawie art. 437 § 1 kpk. Wobec pozostałych oskarżonych sąd odwoławczy orzekał na podstawie art. 438 pkt. 1 kpk, art. 439 § 1 pkt. 8 kpk i art. 440 kpk.

Na podstawie art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk, sąd odwoławczy ograniczył niniejsze uzasadnienie do odniesienia się apelacji dotyczących tych oskarżonych, co do których złożono wnioski o jego sporządzenie, nadto z urzędu sporządził je wobec oskarżonych G. A., Ł. P. i K. K. (1).

O kosztach sądowych związanych z apelacją prokuratora Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk, a o zwolnieniu oskarżonych od kosztów sądowych w oparciu o art. 624 § 1 kpk.

O wynagrodzeniu na rzecz obrońców z urzędu sąd odwoławczy orzekł na podstawie § 14 pkt. 2 ppkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm).